

Arrest

nr. 247 537 van 15 januari 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. VANDER VELPEN
Atletenstraat 31
2020 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 29 september 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 31 augustus 2020 beslissing tot beëindiging van het verblijf.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 oktober 2020 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamemorie.

Gelet op de beschikking van 23 november 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat J. VANDER VELPEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 31 augustus 2020 wordt beslist tot beëindiging van het verblijf van de verzoekende partij. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BESLISSING TOT BEËINDIGING VAN HET VERBLIJF

Mijnheer

naam ; O. (..)

voornaam : A. (..)

geboortedatum : (..)

geboorteplaats: Asilah

nationaliteit : Marokko

Alias: A. O. (..), geboren te Asilah op (..)

Krachtens artikel 44bis § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf, om de volgende redenen.

Het eerste administratieve spoor van uw aanwezigheid in België is uw opsluiting onder aanhoudingsmandaat in de gevangenis van Antwerpen op datum van 17.10.2003 uit hoofde van inbreuk op wetgeving inzake drugs.

Op 12.03.2004 werd het aanhoudingsmandaat opgeheven mits betaling van een borg.

Op 27.03.2004 werd u vrijgesteld met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 25.01.2005 werd u onderworpen aan een vreemdelingencontrole door de politie van Antwerpen uit hoofde van illegaal verblijf (AN 55.LB.009955/2005). U was in het bezit van een kopij van een Spaanse werkvergunning die geldig was tot 02.08.2001. U werd diezelfde dag opgesloten in het centrum voor illegalen te Merksplas. Op 26.01.2005 werd u een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde betekend.

Een nieuwe termijn van 20.05.2005 tot 25.05.2005 werd u toegestaan om het grondgebied te verlaten. Er werd immers geen laissez-passer bekomen van de Marokkaanse autoriteiten.

De Correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 15.03.2006 onder de naam van A. O. (..), tot een definitief geworden gevangenisstraf van 14 maanden en een geldboete van 1.000 euro daar u zich schuldig had gemaakt aan verdovende middelen te hebben vervaardigd, in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, namelijk cannabis, het misdrijf een daad zijnde van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging. Dit feit pleegde u tussen 30.04.2003 en 17.10.2004.

Op 07.09.2006 werd u onderworpen aan een vreemdelingencontrole door de politie van Antwerpen uit hoofde van illegaal verblijf (AN.55.LB.099137/2006). U werd diezelfde dag opgesloten in het centrum voor illegalen te Merksplas en er werd u op 03.09.2006 een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde betekend.

Op 12.09.2006 werden de Marokkaanse autoriteiten aangeschreven met de vraag om een doorlaatbewijs te verkrijgen.

Op 14.09.2006 weigerde Spanje uw overname.

Op 19.09.2006 werd er een verzoekschrift ingediend bij de Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen tegen de maatregel van vrijheidsberoving d.d. 07.09.2006. Op 26.09.2006 werd het beroep ontvankelijk doch ongegrond verklaard.

Op 03.10.2006 maakte de dienst Burgerlijke Zaken van Wilrijk documenten over die ze hadden verkregen i.v.m. inlichtingen voor een huwelijk met A. F. Z. (..) (geboren te Tanger op 06.09.1985, van Belgische nationaliteit sinds 15.06.2007).

Op 12.10.2006 werd u door het Consulaat-Generaal van Marokko te Antwerpen geïdentificeerd en werd er een laissez-passer afgeleverd geldig van 11.10.2006 tot 10.11.2006.

Op 17.10.2006 werd u gerepatriëerd naar Tanger.

Op 19.10.2006 trad u te Tanger (Marokko) in het huwelijk met A. F. Z. (..).

Op 30.09.2007 kwam u naar België met een visum D - gezinshereniging.

Op 05.10.2007 werd u opgesloten in de gevangenis van Antwerpen naar aanleiding van uw veroordeling d.d. 15.03.2006.

Op 08.10.2007 werd u een voorlopige invrijheidstelling toegekend.

Op 12.10.2007 diende u te Antwerpen een "Aanvraag tot vestiging als echtgenoot" (bijlage 19) in. U werd diezelfde dag ingeschreven in het vreemdelingenregister.

Op 03.04.2008 werd u in het bezit gesteld van een F-kaart die nadien nog verlengd werd.

Op 31.03.2010 werd u opgesloten onder aanhoudingsmandaat in de gevangenis te Antwerpen uit hoofde van poging tot moord.

Op 06.05.2010 werd het aanhoudingsmandaat opgeheven.

Op 05.06.2016 werd u opgesloten onder aanhoudingsmandaat in de gevangenis te Antwerpen uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs.

Op 28.05.2019 werd het aanhoudingsmandaat onder voorwaarden opgeheven.

De Correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 19.03.2020 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 5 jaar en een geldboete van 24.000 euro daar u zich schuldig had gemaakt aan verdovende middelen te hebben ingevoerd, uitgevoerd en vervoerd, namelijk cocaïne, het misdrijf een daad zijnde van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging; aan voorbereidende handelingen te hebben ondernomen met het oog op de onwettige aanmaak, de verkoop, de levering of het zich aanschaffen van verdovende middelen en aan wetens en willens deel uitgemaakt te hebben van een criminele organisatie. Deze feiten pleegde u tussen 01.07.2017 en 19.07.2017.

Op 16.05.2020 werd u opgesloten in de gevangenis van Antwerpen uit hoofde van uw veroordeling d.d. 19.03.2020.

Sinds u in België verblijft, werd u reeds twee maal veroordeeld voor drugsfeiten (in 2006 voor cannabis en in 2020 voor cocaïne).

Uit het vonnis van de Correctionele Rechtbank van Antwerpen d.d. 19.03.2020 blijkt dat de gepleegde feiten bijzonder ernstig zijn. U maakte deel uit van een criminele organisatie die zich bezig hield met het plannen en het organiseren van de invoer van grote partijen cocaïne vanuit Zuid-Amerika via de Antwerpse haven. Deze vormen niet alleen een manifeste bedreiging voor de volksgezondheid, maar ook voor de openbare veiligheid. Bij dergelijke transporten zijn immers talrijke personen betrokken, soms met gelijklopende belangen maar regelmatig ook met eigen belangen. Van zodra de invoer van dergelijke grote hoeveelheden misloopt, worden schuldigen gezocht, hetgeen kan leiden tot nieuwe zeer ernstige misdrijven. Deze verdovende middelen vertegenwoordigen dan ook een zeer groot financieel belang zodat het risico bestaat dat deze desnoods op gewelddadige wijze worden gerecupereerd. Bovendien kan illegale trafiek via de haven ook leiden tot pogingen om personen werkzaam in het havengebied of bij de douanes of andere bonafide betrokken (transport) firma's om te kopen of te bedreigen. De criminele organisatie had als direct doel het transport en de invoer van grote partijen cocaïne. Het indirecte doel bestond erin om vermogensvoordelen te verkrijgen, met name grote winsten bekomen uit de illegale handel van cocaïne.

Op 16.02.2017 vernam de federale gerechtelijke politie te Antwerpen dat de gebruiker van het oproepnummer 32xxxxxxx (eerste beklaagde) zich zou aanbieden als grote verdeler van cocaïne. Hij zou onderhandelen over een overdracht van 20 kg drugs per schip met bestemming Antwerpen. De lading zou op 19.02.2017 vanuit Sao Paola (Brazilië) vertrekken. Na een eerste retroactief telefonieonderzoek uitgevoerd op het nummer van eerste beklaagde werd vervolgens op dit oproepnummer een tapmaatregel opgestart. Deze tapmaatregel werd uitgebreid naar oproepnummers waarmee hij relevante contacten bleek te hebben. Op 05.06.2018 voerden de onderzoekers simultaan verschillende huiszoekingen uit. Bij de huiszoeking op uw adres werd een klein geplastificeerd documentje in het Spaans gevonden, verschillende gsm- toestellen in verpakking, een Mercedes E250 CDI 4 Matic, een kleine hoeveelheid hasj en verschillende 20 euro biljetten. U beschikte over een toegangsbadge van AET (haven). Er werd tenslotte een Marokkaans paspoort teruggevonden met daarin de stempels van een reis naar Suriname in september 2017 terwijl u nog een tweede paspoort had voor dezelfde periode. Tijdens de observaties kon worden vastgesteld dat er verschillende ontmoetingen plaatsvonden in uw garagebox. Er werden duidelijk zaken uitgewisseld (op briefjes en gsm-toestellen) en het viel op dat u stoelen klaarzette voor dit overleg. Uw garagebox fungeerde als criminele ontmoetingsplaats waar gesprekken werden gevoerd in aanloop van een concreet plan om cocaïne in te voeren.

Het strafdossier wijst erop dat u de voorbereidende handelingen ondernam met het oog op de onwettige, aanmaak, de verkoop, de levering of het zich aanschaffen van verdovende middelen.

Er was duidelijk sprake van een georganiseerde groepering die de invoer van cocaïne tot doel had, er bestond een duidelijke taakverdeling tussen de verscheidene personen zodat deze activiteiten op het gepaste ogenblik konden worden uitgevoerd. Bovendien was er sprake van een zekere hiërarchie en een duidelijke voorafgaandelijke verdeling van de taken met specialisatie. U had duidelijk de rol als contactpersoon met degenen die de cocaïne dienden uit te halen uit de containers. Bovendien deed u op uw beurt beroep op de zevende medebeklaagde als rechtstreeks contact in de haven.

Dergelijke handel zorgt er op grote schaal voor dat druggebruikers voorzien worden van drugs. Dit brengt de gezondheid van de gebruikers in gevaar. Bovendien kan het druggebruik leiden tot randcriminaliteit en maatschappelijke overlast. Daarnaast zijn er de gevolgen van de grote illegale

geldstromen. De opbrengst van dergelijke handel in België of andere Europese landen worden gebruikt om andere misdrijven te financieren of kan op een illegale manier worden doorgesluisd naar de legale economie, die daardoor wordt verstoord. De bedragen betaald aan de leveranciers in de landen van herkomst van de drugs, komen ook daar terecht in criminele circuits die de stabiliteit en veiligheid van die landen ernstig kunnen ontwrichten.

Het openbaar ministerie begrootte het door u verkregen illegale vermogensvoordeel maar liefst op 78.241,49 euro. Deze raming is gebaseerd op de berekening van de onderzoekers in het financiële synthese proces-verbaal. Het openbaar ministerie merkte op de terechtzitting op dat verkeerdelijk een aankoop prijs voor het appartement in Marokko van 65.000 euro in plaats van 56.000 euro werd weerhouden door de onderzoekers. Het onderzoek toonde aan dat u in de loop van de zogenaamde relevante periode minstens 21.918,65 euro aan cashgelden ter beschikking had waarmee onder meer grote uitgaven werden gedaan (cashaankoop van een voertuig) en cashbedragen die werden getransfereerd naar het buitenland.

Uw totale onverschilligheid tegenover de maatschappelijke gevolgen van drugverslaving en drughandel wijst op een gebrek aan normbesef en een gebrek aan respect voor economische, sociale en morele waarden. Het meewerken aan de bevoorrading in harddrugs zonder zich te bekommeren om de desastreuze gevolgen voor afnemers en de maatschappij toont een misdadige ingesteldheid aan.

U handelde uit puur geldgewin. U liet uw persoonlijke verrijking aan de hand van de drugshandel primeren op de schade die deze handel aanricht aan de fysieke en psychische gezondheid van de uiteindelijke afnemers die hopeloos en vaak onomkeerbaar verslaafd geraken en heel hun leven in een neerwaartse spiraal zien terechtkomen.

Het gebruik van illegale drugs, en drugsmisbruik in het algemeen, vormt een groot probleem voor individuele personen, gezinnen en gemeenschappen in Europa. Nog afgezien van de gezondheids- en maatschappelijke implicaties van drugsmisbruik, vormt de markt voor illegale drugs een belangrijk onderdeel van de criminele activiteiten in de Europese samenleving alsook op mondiaal niveau.

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalli t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken, EHRM 10 juli 2003, Bonhebbat t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip 'ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid' valt (cf conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: '46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in Kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335. blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten 47. Drugverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006. § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1939. C-348/96, Jurispr. blz. 1-11. punt 22. en arrest Orfanopoulos en Oliveri. reeds aangehaald, punt 67).'

Uw gebrek aan respect voor de wet wordt verder onderstreept door het feit dat u eveneens 2 veroordelingen door de politierechtbank in verkeerszaken opgelopen hebt in (op 22.01.2010 en op 02.09.2013). Deze feiten zijn ernstig omdat ze getuigen van een totaal gebrek aan verantwoordelijkheidszin in het verkeer en aantonen dat u zich boven de wet verheven voelt. U staat totaal niet stil bij de mogelijke gevolgen van uw handelen. U had 2 maal geen verplichte aansprakelijkheidsverzekering, geen inschrijving van het voertuig, 2 maal geen geldig rijbewijs, geen technische controle en u verloor het recht tot sturen omdat u dronken was en waarbij u weigerde zich te

onderwerpen aan de ademtest of, zonder wettige reden, aan het afnemen van een bloedmonster. U lijkt een leven te leiden waarbij u op geen enkele wijze rekening houdt met derden. U staat duidelijk niet stil bij het risico waaraan u andere weggebruikers blootstelt door uw roekeloos gedrag. U trekt geen lessen uit deze veroordelingen en u blijkt de ernst van uw daden niet in te zien, noch schijnt u te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is.

Gelet op het zeer lucratief karakter, het grootschalig en internationaal karakter en gelet op uw strafrechtelijk verleden is het gevaar op recidive zonder meer aanwezig. Uit uw persoonlijk handelen, komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen.

Het slaat vast dat uw zucht naar gemakkelijk en grof geldgewin, ten koste van de fysieke en psychische gezondheid van de gebruikers, wijzen op een gevaarlijke en asociale ingesteldheid, die de openbare veiligheid ernstig in het gedrang brengt. Ingevolge de ernst van de door u gepleegde feiten kan geconcludeerd worden dat u een ernstig gevaar kan betekenen voor de volksgezondheid evenals voor de handhaving van de openbare orde. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving.

Gelet op de bijzondere ernst van de feiten, het deel uitmaken van een criminele organisatie, uw rol binnen de organisatie en uw persoonlijkheid, kan er legitiem afgeleid worden dat u een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt. Uit voorgaande blijkt dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de openbare orde en ter preventie van strafbare feiten.

Overeenkomstig artikel 62§1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, heeft eenieder het recht om gehoord te worden vooraleer jegens hem of haar een nadelige individuele maatregel wordt genomen. Op 26.06.2020 verklaarde u in de vragenlijst hoorrecht dat uw taal Nederlands en Arabisch is, dat u Spaans kan lezen en/of schrijven; dat uw reisdocumenten bij A. F. Z. (..) zijn –(..) te 2020 Antwerpen (0485/xxxxxxx); dat u geen ziekte heeft die u belemmert te reizen of terug te keren naar uw herkomstland; dat u voor u in de gevangenis belandde, woonachtig was bij uw gezin op de (..) te 2020 Antwerpen; dat u een duurzame relatie heeft met A. F. Z. (..), geboren op 06.09.1985 (..) te 2020 Antwerpen - 0485/xxxxxxxxxx); dat u drie kinderen en uw vrouw heeft in België (..) te 2020 Antwerpen - 0485/xxxxxxxxxx). en uw broer O. B. O. A. (..) (..) te 2140 Antwerpen; dat u 3 minderjarige kinderen heeft in België verblijvend op de (..). O. A. (..), geboren op 20.11.2007. O. D. (..), geboren op 09.08.2010 en O. (..) R. (..), geboren op 28.02.2012. dat u niet getrouwd bent of een duurzame relatie heeft in uw land van herkomst of in een ander land dan België; dat u geen familie heeft in uw land van herkomst of in een ander land dan België: dat u geen contact meer heeft met uw moeder; dat u geen minderjarige kinderen heeft in uw land van herkomst of in een ander land dan België dat u Nederlandse lessen heeft gevolgd bij Alias, een inburgeringscursus en dat u na de inburgeringscursus ineens werk hebt gevonden; dat u gewerkt heeft bij poetsbureau 's (2007-2008); bij Comafi, als lasser (2008-2013) en bij Grimaldi, als lasser (2014-2018); dat u in uw land van herkomst niet gewerkt heeft; dat u niet opgesloten of veroordeeld werd in een ander land dan België; dat u niet kan terugkeren naar uw land omdat u sinds 2002 in België bent; uw huidige vrouw dan leren kennen heeft en in 2006 getrouwd bent; dat u uw leven hier hebt opgebouwd en hier gewerkt hebt; dat uw 3 prachtige kinderen hier geboren zijn en hier naar school gaan, dat uw vrouw sinds 2005 bij de stad Antwerpen werkt; dat u hoopt dat er rekening wordt gehouden met uw gezin en dat jullie niet uit elkaar worden gehaald.

Uw advocaat voegde de volgende bijkomende documenten toe: geboorteakten van uw kinderen; een attest van hoofdverblijf met historiek; een uittreksel uit het bevolkingsregister, een attest van Belgische nationaliteit van mevrouw A. (..); een attest van gezinssamenstelling; een attest van vakantiegeld voor prestaties in 2008; een attest van vakantiegeld voor prestaties in 2010, een tewerkstellingsattest 2012-2018 bij Antwerp Container Repair NV en een kennisgeving en verklaring van het RIZIV d.d. 28.03.2019 (kennisgeving van de erkenning van de staat van invaliditeit). Uw echtgenote mailde op 06.08.2020 een invaliditeitsverklaring van de Landsbond van Liberale Mutualiteiten d.d. 12.06.2020 door.

In het kader van een beslissing tot beëindiging van het verblijf genomen in toepassing van artikel 44bis § 2 van de wet van 15 december 1980. betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, moet er rekening gehouden worden met de duur van uw verblijf in het Rijk, uw leeftijd, uw gezondheidstoestand, uw gezins- en economische situatie, uw sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin u bindingen heeft met uw land van oorsprong.

Op 19.10.2006 bent u te Tanger (Marokko) in het huwelijk getreden met A. F. Z. (..) (geboren te Tanger op 06.09.1985, van Belgische nationaliteit sinds 15.06.2007). Uit deze relatie zijn drie kinderen geboren (O. A. (..), geboren te Antwerpen op 20.11.2007; O. D. (..), geboren te Antwerpen op 09.08.2010 en O. R. (..), geboren te Antwerpen op 28.02.2012, allen van Belgische nationaliteit). Mevrouw A. (..) komt op bezoek in de gevangenis. Uw kinderen zou u zien tijdens het virtuele bezoek. Het wordt niet betwist dat u zich kan beroepen op een gezinsleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM).

Mevrouw A. (..) en uw drie kinderen hebben de Belgische nationaliteit, desondanks zou zij ervoor kunnen kiezen om zich samen met uw kinderen te vestigen in een land waar u de kans zou hebben het gezinsleven met haar en met uw kinderen verder te zetten. Het feit dat uw partner en de kinderen niet gedwongen kunnen worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij u niet vrijwillig zou kunnen volgen naar uw land van herkomst of een derde land. Er worden thans geen elementen voorgelegd waaruit onoverkomelijke hinderpalen zouden blijken die de voortzetting van uw gezinsleven als dusdanig zouden verhinderen in het land van herkomst of elders en evenmin blijkt dat uw gezinsleven enkel in België zou kunnen verder gezet worden.

Mevrouw A. (..) is net als u in Marokko geboren. Zij was reeds 15 jaar oud toen zij in 2000 naar België kwam, begin 2001 werd zij geregulariseerd. Uit het administratief dossier blijkt dat jullie elkaar reeds sinds 1997 zouden kennen. Jullie waren burens in Marokko. In de loop van 1999 verhuisde u naar Spanje alwaar u een tijdelijk verblijf bekwam. U en mevrouw A. (..) begonnen een relatie in 2001 toen jullie beiden op vakantie waren in Marokko. Nadien werd het contact telefonisch en via chat onderhouden. Een nieuwe ontmoeting had plaats in de zomer van 2002 in Marokko. Toen verbleven jullie bijna 2 maanden bij jullie respectievelijke families, die op 5 minuten stapafstand van elkaar woonden.

Mevrouw A. (..) kan in redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met Marokko te hebben, ze heeft er immers tot haar 15e gewoond en keerde meermaals terug voor vakanties alsook om er in het huwelijk te treden met u (verslag interview d.d. 07.05.2007 naar aanleiding van een buitenlands huwelijk). Wellicht heeft zij naast de Belgische, ook de Marokkaanse nationaliteit. Er kan aangenomen worden dat zij de taal spreekt. Mevrouw A. (..) zou sinds 2005 werkzaam zijn bij de stad Antwerpen. Uit haar administratief dossier blijkt dat zij studies 'kantoor' niveau A2 heeft gedaan en dat ze werkt als onthaalbediende bij het OCMW te Antwerpen. Hoewel aangenomen kan worden dat zij banden met België opgebouwd heeft tijdens haar legaal verblijf alhier, blijkt nog niet dat er in haar hoofdte sprake is van onoverkomelijk hinderpalen om het gezinsleven elders verder te zetten. Dat uw echtgenote werkt bij het OCMW in Antwerpen, maakt op zich niet dat zij er niet voor zou kunnen kiezen om België te verlaten. Uit niks blijkt immers dat ze elders geen (gelijkaardig) werk zou kunnen vinden. De contacten met familie en vrienden die ze in België heeft, kunnen ook op een andere manier worden onderhouden middels korte bezoeken of middels moderne communicatiemiddelen.

Uit het vonnis d.d. 19.03.2020 blijkt dat er een duidelijke discrepantie bestond tussen het legale inkomen van u en mevrouw A. (..) en de door u gedane betalingen en verrichtingen met cashgelden. Uit de analyse van de rekeningen bleek dat jullie een netto inkomen hadden van ongeveer 2.900 euro per maand en jullie maandelijks een lening van 549 euro afbetaalden (aankoop van een appartement in Marokko voor een bedrag van 56.000 euro). Daarbij kwam nog een huur van 783 euro per maand en de maandelijkse kosten voor levensonderhoud. Voor de rechtbank stond, in het licht van de totaliteit van de dossiergegevens, vast dat de voormelde cashgelden waren verworven in het kader van een criminele organisatie of afkomstig waren van 'identieke feiten' in de zin van artikel 43quater § 3, derde lid van het Strafwetboek. Er kan dus redelijkerwijze aangenomen worden dat mevrouw A. (..) op de hoogte was (of had moeten zijn) van de gepleegde feiten, van de mogelijke gevolgen hiervan op uw verblijf en op jullie toekomstige gezinssituatie.

Het hoger belang en welzijn van de kinderen heeft een primordiaal karakter maar geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van de kinderen een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GvVH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Het EHRM heeft verduidelijkt dat wanneer een verblijf-; en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de daad van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11. Salem/Denemarken. § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 2574S/15, Hamesevic/Qenemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)).

Uw kinderen R. (..) en D. (..) zouden niet op de hoogte zijn van uw verblijf in de gevangenis, uw oudste dochter, A. (..), wel. Uw kinderen zijn nog vrij jong waardoor verondersteld kan worden dat zij zich

makkelijk zouden kunnen aanpassen aan een nieuwe situatie. Kinderen zijn over het algemeen taalgevoelig en pikken snel een nieuwe taal op. Er liggen geen concrete elementen voor die erop wijzen dat uw kinderen hun scholing niet in Marokko of elders zouden kunnen verder zetten. Uit niks blijkt dat de scholing van de kinderen een gespecialiseerd onderwijs zou vereisen, noch een gespecialiseerde infrastructuur die enkel en alleen in België beschikbaar zou zijn.

Het feit dat u jonge kinderen had, heeft u er niet van weerhouden ernstige feiten te plegen. Dit getuigt allerminst van verantwoordelijkheid tegenover uw kinderen, zoals van het ouderlijk gezag zou mogen verwacht worden.

Indien Mevrouw A. (..) er voor zou kiezen om samen met jullie kinderen in België te blijven, kan er contact onderhouden worden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen, alsook via periodieke reizen naar het land waar u zou verblijven. Dat het contact met uw kinderen en echtgenote in dat geval moeilijker zal verlopen, is enkel en alleen het gevolg van uw eigen crimineel gedrag.

U verwijst verder naar uw broer (O. B. G. A. (..) geboren te Tanger op 09.01.1977, van Spaanse nationaliteit, E+ kaart geldig tot 21.11.2024) die in België woonachtig is. Hij is gehuwd met (B. A. (..), geboren te Beni Härchen in 1986, van Marokkaanse nationaliteit, F-kaart geldig tot 31.10.2024) en heeft 4 kinderen (O. B. A. (..), geboren te Cehegin (Spanje) op 23.06.2005; O. B. S. (..), geboren te Cehegin (Spanje) op 23.10.2006; O. B. C. (..), geboren te Cehegin (Spanje) op 15.04.2009 en O. B. L. (..), geboren te Antwerpen op 06.05.2018, allen van Spaanse nationaliteit). Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en tussen volwassen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie blijkt. In casu beperkt u zich ertoe uw broer enkel te vermelden, u toont een morele afhankelijkheidsband die verder reikt dan de gewone affectieve banden en die voldoende blijkt uit de feiten met uw broer en zijn gezin, niet aan. Uit uw administratief dossier blijkt evenmin dat u in België afhankelijk zou zijn hem. Het gegeven dat hij u bezocht in de gevangenis tijdens uw vorige detentie van 05.06.2018 tot 28.05.2019, wijst op zich ook nog niet op een bijzondere afhankelijkheidsband die verder reikt dan de normale affectieve banden. Een schending van artikel 8 EVRM met betrekking tot hem is dan ook niet aannemelijk gemaakt. Uw familieleden in België kunnen contact met u onderhouden middels (korte) bezoeken, zij kunnen België immers vrijelijk in- en uitreizen, en middels moderne communicatiemiddelen. Bovendien kunnen zij u vanuit België steun, bijvoorbeeld financiële steun, bieden bij uw herintegratie in het land waar u zich zal vestigen.

Afsluitend kan opgemerkt worden dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het familie- en gezinsleven hoe dan ook mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, te verzekeren.

U heeft door uw persoonlijk gedrag een ernstige aanslag gepleegd op de openbare orde, de samenleving heeft het recht zich te beschermen tegen iemand die haar regels met voeten treedt en uit is op makkelijk winstbejag door het verspreiden van illegale drugs. De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit, is superieur aan de familiale- en gezinsbelangen die u kan doen gelden, er zijn ernstige redenen van openbare orde waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt.

Op 30.09.2007 kwam u naar België met een visum D - gezinshereniging. Voordien verbleef u reeds een periode illegaal in op het grondgebied en u werd op 17.10.2006 gerepatrieerd naar Tanger. U was bijna 26 jaar oud toen u op legale basis aankwam op het grondgebied. Thans bent u bijna 39 jaar oud.

Het wordt niet betwist dat het beëindigen van uw verblijf con inmenging vormt in uw privéleven gezien de duur van uw verblijf in België. De omstandigheid dat u op 26 jarige leeftijd legaal in België aangekomen bent, waardoor u een band hebt opgebouwd met België, is als zodanig geen bijzondere omstandigheid. Het is inherent aan een langdurig verblijf dat hier, behalve de familiebanden, ook sociale en culturele banden zijn. Het is begrijpelijk dat u tijdens uw verblijf in België vriendschappen hebt opgebouwd en dat uw sociale leven zich hier afspeelt. Dit betekent echter niet dat er niet van u gevergd zou kunnen worden dat u, nadat uw recht op verblijf beëindigd werd, terug zou keren naar uw herkomstland dan wel een derde land.

Uit niks blijkt dat de banden die u met België opgebouwd hebt van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. Meer nog, het lijkt duidelijk dat uw gedrag, dat een ernstige verstoring van de openbare orde vormt, blijk geeft van de afwezigheid van de wil om werkelijk te integreren in de samenleving waarbinnen u zich ophoudt en waarvan u zo totaal en consequent bepaalde fundamentele waarden heeft miskend. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten. Gelet op uw zucht naar gemakkelijk en grof geldgewin en uw deelname aan een criminele organisatie, kan het risico dat u ook in toekomst nog strafbare feiten zal plegen, niet worden genegeerd.

Er is niet gebleken dat u geen enkele binding meer zou hebben met het land van herkomst, noch dat er omstandigheden zouden zijn op grond waarvan een terugkeer naar uw land van herkomst niet verwacht zou mogen worden. U kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben. U verklaarde in uw hoorrecht geen contact meer te hebben met uw moeder. Dit contact kan desgewenst weer aangehaald worden wanneer u zich daar zou vestigen. U vermeldde verder enkel uw broer O. B. O. A. (...) die woonachtig is in België. Nochtans blijkt uit uw administratief dossier dat u uit een gezin komt van 3 zonen en 2 dochters, waarvan u het middelste kind bent. Op uw broer O. B. O. A. (...) na, zouden al deze gezinsleden woonachtig zijn in Marokko. U zou er dus mogelijkerwijze toch nog familie en/of vrienden hebben die u tijdelijk zouden kunnen opvangen tot u weer een eigen bestaan opgebouwd heeft. Zelfs indien u er geen familie meer zou hebben, bent u hoe dan ook een volwassen man die zelfs zonder resterende familie in staat zou moeten zijn elders opnieuw een leven op te bouwen. U heeft er het grootste deel van uw leven verbleven en u spreekt de taal. Uit het vonnis d.d. 19.03.2020 blijkt dat u er een appartement heeft aangekocht voor 56.000 euro. Dit bevestigt eveneens het bestaan van banden met uw herkomstland.

Het contact met vrienden en kennissen in België kan u onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en indien zij dat wensen, zouden zij u in uw thuisland dan wel elders kunnen komen bezoeken. Daarnaast kunnen zij u ook vanuit België ondersteunen bij uw herintegratie in uw thuisland dan wel in een derde land.

Dat u inspanningen geleverd heeft om de Nederlandse taal te leren en een inburgeringsattest behaalde, is niet meer dan normaal en op zich geen buitengewone omstandigheid. Alle vreemde nieuwkomers die voor het eerst ingeschreven zijn in het Rijksregister met een verblijfstitel voor meer dan drie maanden en die in een Vlaamse gemeente wonen, zijn verplicht een inburgeringstraject te volgen.

Het gegeven dat u in het verleden in België gewerkt hebt, doet niets af aan het feit dat u een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. Verder tonen de gepleegde strafbare feiten een hunker naar snel winstbejag aan. Gelet en de feiten blijkt het niet uw intentie om (enkel) een eerlijke en stabiele job uit te oefenen met respect voor de regels van het gastland, u bleek immers niet tevreden met wat u op legale wijze verdiende en vulde dit aan met de opbrengsten uit de internationale drugstrafiek. U bracht een attest aan van het RIZIV ('Kennisgeving van de erkenning van de staat van invaliditeit'), waaruit blijkt dat de Geneeskundige Raad voor Invaliditeit op 28.03.2019 besliste om u vanaf 12.03.2019 arbeidsongeschikt te erkennen. Uw echtgenote stuurde op 06.08.2020 via e-mail een invaliditeitsverklaring van de Landsbond van Liberale Mutualiteiten d.d. 12.06.2020 door waarin staat dat u volgens de criteria bepaald in artikel 100 § 1 van de gecoördineerde wet van 14.07.1994 als invalide +66% arbeidsongeschikt erkend bent van 12.03.2019 tot 31.01.2021. Nochtans kan opgemerkt worden dat wat uw tewerkstelling in de gevangenis betreft, u wel sinds 15.07.2020 op de wachtlijst staat voor zwaar werk waarvoor u op 07.07.2020 medisch werd goedgekeurd door de geneesheer. Uit niks blijkt dat u niet opnieuw toegang zou kunnen hebben tot de arbeidsmarkt in Marokko. U kan er steeds aangepast werk zoeken. Zoals reeds uiteengezet, blijft het risico dat u opnieuw contact opneemt met uw contacten in het drugs milieu reëel, aangezien drugstrafiek nu eenmaal veel lucratiever is dan werken als arbeider, en aangezien u in het verleden reeds bewezen heeft dat u graag snel en veel geld verdient.

Hoe dan ook, de bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van uw recht op de eerbiediging van uw privéleven.

U hebt geen elementen aangebracht met betrekking tot uw gezondheidstoestand die onderhavige beslissing zouden kunnen beïnvloeden. Uw invaliditeit wordt niet aangehaald als reden waarom u niet zou kunnen terugkeren naar uw thuisland en op de vraag of u een ziekte zou hebben die u belemmert te reizen of terug te keren naar uw herkomstland, antwoordt u negatief.

De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit is zodanig dat uw persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

Met inachtneming van alle door u aangevoerde omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving."

2. Over de rechtspleging

Verzoekende partij heeft ervoor geopteerd een synthesesmemorie in te dienen. Conform artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet "doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60".

3. Onderzoek van het beroep

3.1. De verzoekende partij, die tevens een antwoord geeft op de nota met opmerkingen, vat haar enig middel als volgt samen in de synthesesamenvatting:

"1. Schending artikel 44 bis en artikel 45 van de vreemdelingenwet (waarin vervat het evenredigheidsbeginsel) en artikel 8 EVRM.

- De artikelen 44bis en 45 van de vreemdelingenwet, die respectievelijk werden hersteld en vervangen door de artikelen 26 en 35 van de wet van 24 februari 2017, vormen een omzetting van de artikelen 27 en 28 van de richtlijn 2004/38/EG.

Deze dienen dan ook richtlijnconform te worden geïnterpreteerd en toegepast. De artikelen 27, tweede lid en 28, eerste lid, van de richtlijn 2004/38/EG bevatten een evenredigheidstoets.

Ook artikel 45, § 2, van de vreemdelingenwet onderlijnt in die zin dat de in artikelen 43 en 44bis van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen "in overeenstemming moeten zijn met het evenredigheidsbeginsel". Artikel 44bis, § 4, van de vreemdelingenwet stipuleert verder dat rekening moet worden gehouden met de volgende elementen: de duur van het verblijf van betrokkene en zijn familieleden op het grondgebied van het Rijk; zijn leeftijd; zijn gezondheidstoestand; zijn gezins- en economische situatie; zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

- De evenredigheidstoets moet worden uitgevoerd met inachtneming van artikel 8 van het EVRM. Binnen de grenzen, gesteld door artikel 8, tweede lid, van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door één of meerdere in de deze bepaling vermelde legitieme doelen (legitimitéit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om één van deze doelen te bereiken (proportionaliteit).

- Verzoeker verwijst in zake dan ook naar de zogenaamde Boulif/Üner-criteria (EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 51).

Het betreft hier:

- 1. de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;*
- 2. de duur van het verblijf in het gastland;*
- 3. het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van betrokkene tijdens die periode;*
- 4. de nationaliteit van alle betrokkenen;*
- 5. de gezinssituatie van de betrokkene, zoals duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven;*
- 6. de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband (bv. toen hij/zij met de vreemdeling in het huwelijk trad of een relatie aanging);*
- 7. de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd;*
- 8. de ernst van de moeilijkheden die de huwelijks(partner) zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarheen ze worden uitgewezen; met name zijn er belemmeringen die terugkeer naar het land van herkomst bemoeilijken.*

Uit de uitspraak van het EHRM inzake Üner (EHRM18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 55, 57 en 58) volgt dat naast de voormelde Boulif-criteria desgevallend ook in de belangenafweging moeten worden betrokken:

- 9. het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling;*

(zie ook RVV d.d. 28/09/2018 (nr. 210344: "De impact van een beslissing op de betrokken kinderen is dan ook een belangrijke overweging. De omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals hun leeftijd, hun situatie in het gastland en het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders, verdienen bijzondere aandacht (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 118)".

- 10. de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst. Het gewicht dat aan elk van de respectievelijke criteria moet gehecht worden varieert naargelang de specifieke omstandigheden van de voorliggende zaak (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 70).*

- Verweerder bevestigt in de bestreden beslissing dat er sprake is van een beschermingswaardig recht op privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

- Verzoeker is van mening dat verweerder in haar belangenafweging (conform de hierboven vermelde criteria) onvoldoende rekening houdt met volgende elementen:

- 1) De leeftijd van de kinderen. Ten onrechte stelt verweerder dat de kinderen nog jong zijn en zich gemakkelijk kunnen aanpassen aan een leven in Marokko. In casu betreft het drie kinderen van respectievelijk de leeftijd van 13 jaar, 10 jaar en 8 jaar. Alle kinderen zijn in België geboren en*

beschikken over de Belgische nationaliteit. Zij zijn allen steeds in België naar school geweest. Hun volledig sociale en familiale netwerk bevindt zich in België. Vanzelfsprekend hebben deze kinderen zeer sterke banden met België, hun moederland en het Nederlands is hun moedertaal. Kan men van deze kinderen, gezien hun leeftijd, redelijkerwijze verwachten dat zij hun scholing in Marokko zomaar verderzetten, zonder enige leerachterstand op te lopen?

Verweerster gaat op dit argument inhoudelijk niet in.

Verweerster schrijft in haar nota met opmerkingen dat jonge kinderen over het 'algemeen' taalgevoelig zijn en snel een nieuwe taal oppikken en dat er geen elementen voorliggen waaruit blijkt dat de kinderen bijzondere scholing of gespecialiseerd onderwijs nodig hebben.

De kinderen hebben de leeftijd van resp. 13, 10 en 8 jaar. Verweerster geeft zelf aan dat het einde van de straf in hoofde van verzoeker pas is voorzien in 2024. Tegen dan zijn de kinderen resp. 16, 13 en 11 jaar. Kan men van kinderen met deze leeftijd in alle redelijkheid verwachten dat zij hun scholing in Marokko verderzetten zonder enige achterstand op te lopen?

Verweerster schrijft dat het bovendien erg wrang is om te lezen dat verzoeker meent dat er onvoldoende rekening werd gehouden met het belang en welzijn van de kinderen, terwijl dat er haar niet van heeft weerhouden ernstige strafbare feiten te plegen.

Uiteraard getuigen de feiten die verzoeker heeft gepleegd van weinig verantwoordelijkheid naar de kinderen toe, doch dit kan toch geen argument zijn om 'minder belang te hechten aan het welzijn van de kinderen, dat door de genomen beslissing ontzettend hard wordt getroffen.

Het kan niet worden ontkend dat de beëindiging van het verblijfsrecht van verzoeker zeer grote gevolgen zal hebben voor de emotionele ontwikkeling van de kinderen. Zij hebben immers een zeer goede band met hun vader, die steeds in het leven van de kinderen aanwezig is geweest. Uit de vragenlijst blijkt ook dat verzoeker als vader zelfs het meest instond voor de opvang van de kinderen, aangezien verzoeker sinds 2017 op invaliditeit stond en zijn echtgenote voltijds werkte. Het was dan ook verzoeker die de kinderen van school haalde en naar school bracht en de kinderen opving terwijl zijn echtgenote werkte. Hij was en is nog steeds een betrokken vader. Ook in de gevangenis is er contact met de kinderen via video-conferentie (gelet op de veiligheidsvoorschriften door de corona-crisis). De twee jongste kinderen zijn later ingelicht geweest over het gevangenisverblijf van hun vader, gezien hun jonge leeftijd, maar inmiddels zijn alle kinderen op de hoogte en onderhouden zij contacten met hun vader. Voornamelijk de oudste dochter Aya heeft het emotioneel heel moeilijk. Ze maakt zich veel zorgen en piekert vaak over de toekomst, wat leidt tot slaaproblemen, concentratieproblemen....

Verzoeker is dan ook van mening dat verweerster in haar belangenafweging te weinig en op een onvoldoende gemotiveerde wijze rekening heeft gehouden met het belang en het welzijn van de kinderen die in casu onvoldoende in overweging werd genomen.

2) Aangaande de mogelijke hinderpalen voor Mevr. A. (..) en de kinderen om naar Marokko te verhuizen stelt verweerster het volgende:

"Mevrouw A. (..) en uw drie kinderen hebben de Belgische nationaliteit, desondanks zouden zij ervoor kunnen kiezen om zich samen met uw kinderen te vestigen in een land waar u de kans zou hebben het gezinsleven met haar en uw kinderen verder te zetten. Het feit dat uw partner en de kinderen niet gedwongen kunnen worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij u niet vrijwillig zouden kunnen volgen naar uw land van herkomst of een derde land. Er worden thans geen elementen voorgelegd waaruit onoverkomelijke hinderpalen zouden blijken die de voortzetting van uw gezinsleven als dusdanig zouden verhinderen in het land van herkomst of elders en evenmin blijkt dat uw gezinsleven enkel in België verder gezet zou kunnen worden."

Verweerster stelt bovendien in haar nota met opmerkingen dat het weinig ernstig is om voor te houden dat de echtgenote van verzoeker met Marokko geen enkele band zou hebben.

Verzoekende partij heeft dit nooit beweerd. Uiteraard heeft de echtgenote wel banden met Marokko, doch zij stelt enkel dat dat zij van mening is dat de banden die zij met België heeft (zowel familiaal, sociaal, cultureel en ook professioneel) bijzonder groot zijn. Veel groter dan de banden met haar land van herkomst dat zij op 15-jarige leeftijd heeft verlaten. Mevrouw A. (..) verblijft reeds onafgebroken 19 jaar in België. Ook zij heeft inmiddels de Belgische nationaliteit. Heel haar familie woont in België, nu Mevr. A.(..) samen met haar ouders naar België kwam. Zij wonen hier nog steeds en hebben ook allen de Belgische nationaliteit. Mevr. A.(..) heeft nooit strafbare feiten gepleegd. Mevrouw A.(..) is sinds 2005 (al liefst 15 jaar lang !!!!) werkzaam bij de stad Antwerpen. Zij werkt als onthaalbediende bij het OCMW van Antwerpen. Deze banden zijn dan ook van die aard dat ze uiteraard ernstige belemmeringen met zich meebrengen die een terugkeer naar het land van herkomst ernstig bemoeilijken.

1) Indien mevrouw A.(..) beslist om met de kinderen in België te blijven, dan zullen de kinderen enkel nog contact kunnen hebben met hun vader vanop afstand. Mevr. A.(..) zal als enige ouder moeten instaan voor de opvoeding van drie kinderen. Dit zal ook een ernstige financiële impact hebben op het gezin.

Verweerster poneert in haar nota met opmerkingen dat ingevolge het gevangenisverblijf van verzoeker, de echtgenote nu reeds alleen moet instaan voor de opvoeding van de kinderen en dit voor de komende jaren nu strafeinde pas is voorzien in 2024.

Verweerster gaat er m.a.w.al vanuit dat verzoeker voor geen enkele strafuitvoeringsmodaliteit in aanmerking zal komen. Het is uiteraard niet omdat het strafeinde pas is voorzien in 2024, dat verzoeker niet al vroeger in aanmerking zou kunnen komen voor strafuitvoeringsmodaliteiten zoals elektronisch toezicht, beperkte detentie of een voorwaardelijke invrijheidstelling.

Zelfs zonder legaal verblijf is het mogelijk om voor uitvoeringsmodaliteiten in aanmerking te komen (zie arrest Grondwettelijk Hof d.d. 28/06/2018 waarin het Hof oordeelde dat illegale vreemdelingen niet kunnen uitgesloten worden van de uitvoeringsmodaliteiten van de internering, louter en alleen op basis van hun verblijfsstatuut. Het vernietigde dan ook de regels die illegale vreemdelingen categoriek uitsluiten van de uitgaansvergunning, het verlof, de beperkte detentie, het elektronisch toezicht en de invrijheidstelling op proef).

Verzoeker kan zich echter niet van de indruk doen dat door nu reeds een einde te maken aan zijn verblijfsrecht (i.p.v. naar zijn strafeinde toe), verweerster tracht het verzoeker te bemoeilijken om op strafuitvoeringsmodaliteiten beroep te kunnen doen. Immers zonder verblijfsvergunning kan verzoeker veel moeilijker een reclasseringsplan uitwerken door bijvoorbeeld op zoek te gaan naar werk, opleiding, nuttige dagbesteding,....

Verzoeker wenst te benadrukken dat hij beseft dat hij zijn verantwoordelijkheid voor de feiten die hij heeft gepleegd zal moeten dragen, doch uiteraard is het ook in het belang van de Belgische openbare orde en het algemeen belang dat verzoeker tijdens zijn verblijf in de gevangenis kan werken aan een reclasseringsplan om zo de kans op recidive te minimaliseren.

Door het verblijfsrecht nu reeds te beëindigen (i.p.v naar het strafeinde toe) ontnemt verweerder aan verzoeker de mogelijkheid om nog rekening te houden met eventuele toekomstige elementen van strafuitvoering. Bij voorbaat worden zijn kansen om gebruik te maken van de uitvoeringsmodaliteiten die de wet externe rechtspositie van de veroordeelden hem toekent drastisch beperkt. Verzoeker verbleef slechts drie maanden in de gevangenis toen hem de beslissing tot beëindiging van zijn verblijf werd toegekend. Hij kwam op het ogenblik van de beslissing uiteraard nog voor geen enkele strafuitvoeringsmodaliteit in aanmerking. Op deze manier vergemakkelijkt verweerster haar bewijslast ook om aan te tonen dat verzoeker een "actueel gevaar" is voor onze openbare orde.

Inmiddels ontving verzoeker wel al een datum van de strafuitvoeringsrechtbank. Meer bepaald is zitting voorzien op 12/11/2020. Met het oog op deze zitting had verzoeker ook toegang tot de maatschappelijke enquête die werd afgenomen met het oog op voorwaardelijke invrijheidstelling, elektronisch toezicht, beperkte detentie en het penitentiair verlof. Voor alle strafuitvoeringsmodaliteiten werd positief geadviseerd. (zie aanvullend stuk 2 en 3)

4) De strafbare feiten dateren van juli 2017 en ondertussen 3.5 jaar geleden. Verzoeker wenst er op te wijzen dat hij sindsdien geen strafbare feiten meer heeft gepleegd;

5) De gezinssituatie van de betrokkene, zoals duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven;

De heer O. (..) en diens echtgenote zijn inmiddels 14 jaar gehuwd en onderhouden reeds 19 jaar een relatie met elkaar. Met dit element lijkt geen rekening te zijn gehouden.

6) De heer O. (..) geeft aan geen banden meer te hebben met Marokko. Met zijn moeder heeft hij geen contact. Zijn vader is overleden en zijn broer woont eveneens in België.

7) De vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband (bv. toen hij/zij met de vreemdeling in het huwelijk trad of een relatie aanging);

Tot slot doet verweerster uitschijnen in haar beslissing dat mevrouw A.(..) op de hoogte zou zijn geweest van de criminele activiteiten van haar echtgenoot. Zij motiveert:

"Uit het vonnis d.d. 19.03.2020 blijkt dat er een duidelijke discrepantie bestond tussen het legale inkomen van u en mevrouw A.(..) en de door u gedane betalingen en verrichtingen in cashgelden. Uit de analyse van de rekeningen bleek dat jullie een netto-inkomen hadden van ongeveer 2900 euro per maand en jullie maandelijks een lening afbetaalden van 549 euro (aankoop appartement in Marokko voor een bedrag van 56.000 euro). Daarbij kwam nog een huur van 783 euro per maand en de maandelijks kosten voor levensonderhoud. Voor de rechtbank stond, in het licht van de totaliteit van de dossiergegevens vast, dat de voormelde cashgelden waren verworven in het kader van een criminele organisatie of afkomstig waren van 'identieke feiten' in de zin van artikel 43quater, §3, derde lid Sw. Er kan dus redelijkerwijze aangenomen worden dat mevrouw A.(..) op de hoogte was (of had moeten zijn) van de gepleegde feiten en van de mogelijke gevolgen hiervan op uw verblijf en op jullie toekomstige gezinssituatie. "

Dat mevrouw A.(..) op de hoogte zou zijn geweest of had moeten zijn van de criminele activiteiten van haar echtgenoot is pure speculatie. Het is niet omdat de correctionele rechter van oordeel was dat er een discrepantie was tussen de officiële gezinsinkomsten en de cashverrichtingen die werden vastgesteld in het strafdossier, dat dit automatisch mag doen besluiten dat mevr. A.(..) van al deze cashverrichtingen van haar echtgenoot of aankopen met cashgelden op de hoogte was.

Immers het Openbaar Ministerie begrote het illegale vermogensvoordeel in hoofde van verzoeker op 78.241.49 euro, doch de Correctionele Rechtbank oordeelde dat op basis van de elementen van het strafdossier het niet vaststond dat 'de deelbedragen onderdeel van het gevorderde verbeurd te verklaren bedrag, illegale vermogensvoordelen betreffen die rechtstreeks werden bekomen uit de bewezen tenlasteleggingen' (zie p.58 correctioneel vonnis). De verbeurd te verklaren som werd door de rechter beperkt tot 21.918,65 euro.

Verweerster toont ook helemaal niet aan op welke rekening de 'cashgelden' werden gestort. Was dit op een gezamenlijke rekening of een rekening enkel op naam van de heer O.(..)? Zo ja, dan kon Mevr. A.(..) helemaal niet op de hoogte zijn geweest. Bovendien blijkt nergens uit het strafdossier dat het gezin baadde in luxe. Mevr. A.(..) en haar gezin woonden in een bescheiden appartementje. Mevrouw A.(..) is ook tijdens de periode van criminele activiteiten van haar echtgenoot VOLTIJDS blijven werken als bediende voor het OCMW. Bovendien blijkt uit het vonnis ook dat het appartement in Marokko naar waar verweerder verwijst NIET werd verbeurdverklaard, wat wil zeggen dat de Rechtbank er niet van overtuigd was dat dit appartement werd gefinancierd met misdadagelden.

Op dit laatste argument werd door verweerster in haar nota met opmerkingen niet ingegaan.

Verzoeker is er dan ook van overtuigd dat in casu geen correcte belangenafweging werd gemaakt.

De bestreden beslissing maakt dan ook een schending uit van artikel 44 bis en artikel 45 van de vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM."

3.2. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 44bis, §2 van de vreemdelingenwet dat luidt:

"§ 2.

De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quinquies en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen, alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid."

Uit artikel 44bis, §4 van de vreemdelingenwet blijkt verder:

"Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

Verder stelt artikel 45 van de vreemdelingenwet:

"§ 1.

De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2.

De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.

(..)"

3.3. Verzoekende partij betoogt in essentie dat een proportionaliteitstoets moet uitgevoerd worden en verwijst, naast de verwijzing naar de hoger geciteerde bepalingen, naar artikel 8 EVRM. Zij haalt terzake de Boultif/Üner criteria ontwikkeld door het EHRM aan. Zij wijst tevens op het hoger belang van het kind en meent dat de verwerende partij bij haar belangenafweging onvoldoende rekening heeft gehouden met bepaalde aspecten.

3.4. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven is niet absoluut. Het EHRM heeft er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, hebben de verdragsstaten de taak om de openbare orde te waarborgen en om hierbij de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Wanneer er sprake is van een situatie van weigering van voortgezet verblijf, zoals een beëindiging van verblijf, dan vormt zulke maatregel een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven. Bijgevolg dient in dat geval het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Binnen de grenzen gesteld door artikel 8, tweede lid van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door één of meerdere in de deze bepaling vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om één van deze doelen te bereiken (proportionaliteit).

Deze laatste vereiste impliceert dat er een belangenafweging plaatsvindt waarbij een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie, enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde, anderzijds (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

In deze belangenafweging moeten vanzelfsprekend alle van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, quod in casu, heeft het EHRM een aantal welbepaalde criteria geformuleerd die nationale overheden in het maken van een billijke belangenafweging moeten leiden, namelijk de zogenaamde Boultif/Üner criteria (EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 51).

Het betreft hier:

- (1) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;
- (2) de duur van het verblijf in het gastland;
- (3) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van betrokkene tijdens die periode;
- (4) de nationaliteit van alle betrokkenen;
- (5) de gezinssituatie van de betrokkene, zoals duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven;
- (6) de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband (bv. toen hij/zij met de vreemdeling in het huwelijk trad of een relatie aanging);
- (7) de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd;

(8) de ernst van de moeilijkheden die de huwelijks(partner) zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarheen ze worden uitgewezen; met name zijn er belemmeringen die een terugkeer naar het land van herkomst bemoeilijken.

Uit de uitspraak van het EHRM inzake Üner (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 55, 57 en 58) volgt dat naast de voormelde Boultif-criteria desgevallend ook in de belangenafweging moeten worden betrokken:

(9) het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling;

(10) de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst.

Het gewicht dat aan elk van de respectievelijke criteria moet gehecht worden varieert naargelang de specifieke omstandigheden van de voorliggende zaak (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 70).

De Raad stipt aan dat het derde Boultif/Üner criterium zo ontworpen is om de mate te beoordelen waarin kan worden verwacht dat de betrokken vreemdeling strafbare feiten pleegt. Het is in die zin dat rekening moet worden gehouden met het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van de betrokken vreemdeling tijdens die periode. In het bijzonder moet aan een geruime periode van goed gedrag noodzakelijkerwijze een zeker gewicht worden gegeven in de beoordeling van de bedreiging die een vreemdeling vormt voor de samenleving (EHRM 2 augustus 2001, nr. 54273/00, Boultif/Zwitserland, § 51; EHRM 23 juni 2008, nr. 1638/03, Maslov/Oostenrijk, § 90; EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan/Verenigd Koninkrijk, §41; EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A./Verenigd Koninkrijk, § 63 en 68).

Specifiek wat betreft het negende Boultif/Üner criterium merkt de Raad op dat het beginsel van het belang van het kind twee aspecten omvat, met name, het behoud van de eenheid van het gezin, enerzijds, en het welzijn van het kind, anderzijds (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk/Zwitserland (GK), §§ 135-136).

In zijn arrest Jeunesse oordeelde het EHRM dat hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, hieraan wel een belangrijk gewicht moet worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM.

Dit betekent dat nationale overheden, in beginsel, aandacht moeten besteden aan de uitvoerbaarheid, de haalbaarheid en de proportionaliteit van een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel die wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit om daadwerkelijke bescherming te verlenen en voldoende gewicht te geven aan de belangen van de kinderen die er rechtstreeks door geraakt worden (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109).

De impact van een beslissing op de betrokken kinderen is dan ook een belangrijke overweging. De omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals hun leeftijd, hun situatie in het gastland en het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders, verdienen bijzondere aandacht (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 118). In wezen komt deze afweging neer op de vraag naar het aanpassingsvermogen van de betrokken kinderen, met name de vraag of zij zich kunnen aanpassen aan een andere omgeving (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 64).

Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)).

Het EHRM heeft dat standpunt nogmaals herhaalt in de zaak *Assem Hassan Ali C v. Denmark* van 23 oktober 2018 waar het Hof stelde: “55. In its judgment *Jeunesse v. the Netherlands* [GC], (no. 12738/10, § 109, 3 October 2014), which concerned family reunion, the Court reiterated “that there is a broad

consensus, including in international law, in support of the idea that in all decisions concerning children, their best interests are of paramount importance ... Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight. Accordingly, national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any removal of a non-national parent in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly affected by it."

56. *Whilst this principle applies to all decisions concerning children, the Court notes that in the context of the removal of a non-national parent as a consequence of a criminal conviction, the decision first and foremost concerns the offender. Furthermore, as case-law has shown, in such cases the nature and seriousness of the offence committed or the offending history may outweigh the other criteria to take into account (see, for example, Cömert v. Denmark (dec.), 14474/03, 10 April 2006; Üner v. the Netherlands [GC], cited above, §§ 62-64; and Salem v Denmark, cited above, § 76)."* (eigen samenvattende vertaling: Met betrekking tot beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn moet belangrijk gewicht gegeven worden aan het welzijn van deze kinderen. Hoewel dit alleen niet determinerend is, moet aan dat welzijn belangrijk gewicht worden gegeven. Bijgevolg moet rekening gehouden worden met de praktische haalbaarheid en proportionaliteit van de verwijdering van een ouder-derdelander ten einde effectieve bescherming en afdoende gewicht te geven aan het welzijn van de kinderen die hierdoor geraakt worden. Hoewel dit principe van toepassing is op alle beslissingen waar kinderen betrokken zijn, moet opgemerkt worden dat inzake de verwijdering van een derdelander-ouder als gevolg van een strafrechtelijke veroordeling, de beslissing in de eerste plaats de overtreder betreft. Verder, zoals blijkt uit de rechtspraak, kan de aard en ernst van het misdrijf of het gerechtelijk verleden zwaarder doorwegen.).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge in hun beoordeling of een inmenging in het privé- en gezinsleven noodzakelijk en proportioneel is (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76). Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen een zorgvuldige en redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

3.5. Uit de bestreden beslissing volgt dat het verblijf van verzoekende partij wordt beëindigd op grond van artikel 44bis, §2 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing heeft aldus een wettelijke basis, wat niet ter discussie staat. Het is verder niet betwistbaar dat de bestreden beslissing een legitiem doel nastreeft, met name de bescherming van de openbare orde en de voorkoming van strafbare feiten. De inmenging in het gezins- en privéleven van de verzoekende partij voldoet bijgevolg aan de formele voorwaarden bepaald in voornoemd artikel 8, tweede lid van het EVRM.

3.6. Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 51 en 53). Zoals hoger uiteengezet vereist dit dat de verwerende partij een zorgvuldige en redelijke afweging moet maken tussen het belang van de verzoekende partij enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het handhaven van de openbare orde anderzijds.

3.7. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing de verwerende partij overgaat tot zulke belangenafweging.

In de bestreden beslissing kan worden gelezen dat de gezinssituatie van de verzoekende partij in de beoordeling wordt betrokken waarbij overwogen wordt:

“Op 19.10.2006 bent u te Tanger (Marokko) in het huwelijk getreden met A. F. Z. (..) (geboren te Tanger op 06.09.1985, van Belgische nationaliteit sinds 15.06.2007). Uit deze relatie zijn drie kinderen geboren (O. A. (..), geboren te Antwerpen op 20.11.2007; O. D. (..), geboren te Antwerpen op 09.08.2010 en O. R. (..), geboren te Antwerpen op 28.02.2012, allen van Belgische nationaliteit). Mevrouw A. (..) komt op bezoek in de gevangenis. Uw kinderen zou u zien tijdens het virtuele bezoek. Het wordt niet betwist dat u zich kan beroepen op een gezinsleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM).

Mevrouw A. (..) en uw drie kinderen hebben de Belgische nationaliteit, desondanks zou zij ervoor kunnen kiezen om zich samen met uw kinderen te vestigen in een land waar u de kans zou hebben het gezinsleven met haar en met uw kinderen verder te zetten. Het feit dat uw partner en de kinderen niet gedwongen kunnen worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij u niet vrijwillig zou kunnen volgen naar uw land van herkomst of een derde land. Er worden thans geen elementen voorgelegd waaruit onoverkomelijke hinderpalen zouden blijken die de voortzetting van uw gezinsleven als dusdanig zouden verhinderen in het land van herkomst of elders en evenmin blijkt dat uw gezinsleven enkel in België zou kunnen verder gezet worden.

Mevrouw A. (..) is net als u in Marokko geboren. Zij was reeds 15 jaar oud toen zij in 2000 naar België kwam, begin 2001 werd zij geregulariseerd. Uit het administratief dossier blijkt dat jullie elkaar reeds sinds 1997 zouden kennen. Jullie waren burens in Marokko. In de loop van 1999 verhuisde u naar Spanje alwaar u een tijdelijk verblijf bekwam. U en mevrouw A. (..) begonnen een relatie in 2001 toen jullie beiden op vakantie waren in Marokko. Nadien werd het contact telefonisch en via chat onderhouden. Een nieuwe ontmoeting had plaats in de zomer van 2002 in Marokko. Toen verbleven jullie bijna 2 maanden bij jullie respectievelijke families, die op 5 minuten stapafstand van elkaar woonden.

Mevrouw A. (..) kan in redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met Marokko te hebben, ze heeft er immers tot haar 15e gewoond en keerde meermaals terug voor vakanties alsook om er in het huwelijk te treden met u (verslag interview d.d. 07.05.2007 naar aanleiding van een buitenlands huwelijk). Wellicht heeft zij naast de Belgische, ook de Marokkaanse nationaliteit. Er kan aangenomen worden dat zij de taal spreekt. Mevrouw A. (..) zou sinds 2005 werkzaam zijn bij de stad Antwerpen. Uit haar administratief dossier blijkt dat zij studies ‘kantoor’ niveau A2 heeft gedaan en dat ze werkt als onthaalbediende bij het OCMW te Antwerpen. Hoewel aangenomen kan worden dat zij banden met België opgebouwd heeft tijdens haar legaal verblijf alhier, blijkt nog niet dat er in haar hoofdte sprake is van onoverkomelijk hinderpalen om het gezinsleven elders verder te zetten. Dat uw echtgenote werkt bij het OCMW in Antwerpen, maakt op zich niet dat zij er niet voor zou kunnen kiezen om België te verlaten. Uit niks blijkt immers dat ze elders geen (gelijkaardig) werk zou kunnen vinden. De contacten met familie en vrienden die ze in België heeft, kunnen ook op een andere manier worden onderhouden middels korte bezoeken of middels moderne communicatiemiddelen.

Uit het vonnis d.d. 19.03.2020 blijkt dat er een duidelijke discrepantie bestond tussen het legale inkomen van u en mevrouw A. (..) en de door u gedane betalingen en verrichtingen met cashgelden. Uit de analyse van de rekeningen bleek dat jullie een netto inkomen hadden van ongeveer 2.900 euro per maand en jullie maandelijks een lening van 549 euro afbetaalden (aankoop van een appartement in Marokko voor een bedrag van 56.000 euro). Daarbij kwam nog een huur van 783 euro per maand en de maandelijkse kosten voor levensonderhoud. Voor de rechtbank stond, in het licht van de totaliteit van de dossiergegevens, vast dat de voormelde cashgelden waren verworven in het kader van een criminele organisatie of afkomstig waren van ‘identieke feiten’ in de zin van artikel 43quater § 3, derde lid van het Strafwetboek. Er kan dus redelijkerwijze aangenomen worden dat mevrouw A. (..) op de hoogte was (of had moeten zijn) van de gepleegde feiten, van de mogelijke gevolgen hiervan op uw verblijf en op jullie toekomstige gezinssituatie.

Het hoger belang en welzijn van de kinderen heeft een primordiaal karakter maar geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van de kinderen een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GvVH 7 maart 2013, nr. 30/2013) Het EHRM heeft verduidelijkt dat wanneer een verblijf-; en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de daad van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11).

Salem/Denemarken. § 76: EHRM 16 mei 2017, nr. 2574S/15, Hamesevic/Qenemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)).

Uw kinderen R. (..) en D. (..) zouden niet op de hoogte zijn van uw verblijf in de gevangenis, uw oudste dochter, A. (..), wel. Uw kinderen zijn nog vrij jong waardoor verondersteld kan worden dat zij zich makkelijk zouden kunnen aanpassen aan een nieuwe situatie. Kinderen zijn over het algemeen taalgevoelig en pikken snel een nieuwe taal op. Er liggen geen concrete elementen voor die erop wijzen dat uw kinderen hun scholing niet in Marokko of elders zouden kunnen verder zetten. Uit niks blijkt dat de scholing van de kinderen een gespecialiseerd onderwijs zou vereisen, noch een gespecialiseerde infrastructuur die enkel en alleen in België beschikbaar zou zijn.

Het feit dat u jonge kinderen had, heeft u er niet van weerhouden ernstige feiten te plegen. Dit getuigt allerminst van verantwoordelijkheid tegenover uw kinderen, zoals van het ouderlijk gezag zou mogen verwacht worden.

Indien Mevrouw A. (..) er voor zou kiezen om samen met jullie kinderen in België te blijven, kan er contact onderhouden worden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen, alsook via periodieke reizen naar het land waar u zou verblijven. Dat het contact met uw kinderen en echtgenote in dat geval moeilijker zal verlopen, is enkel en alleen het gevolg van uw eigen crimineel gedrag.

U verwijst verder naar uw broer (O. B. G. A. (..) geboren te Tanger op 09.01.1977, van Spaanse nationaliteit, E+ kaart geldig tot 21.11.2024) die in België woonachtig is. Hij is gehuwd met (B. A. (..), geboren te Beni Härchen in 1986, van Marokkaanse nationaliteit, F-kaart geldig tot 31.10.2024) en heeft 4 kinderen (O. B. A. (..), geboren te Cehegin (Spanje) op 23.06.2005; O. B. S. (..), geboren te Cehegin (Spanje) op 23.10.2006; O. B. C. (..), geboren te Cehegin (Spanje) op 15.04.2009 en O. B. L. (..), geboren te Antwerpen op 06.05.2018, allen van Spaanse nationaliteit). Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en tussen volwassen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie blijkt. In casu beperkt u zich ertoe uw broer enkel te vermelden, u toont een morele afhankelijkheidsband die verder reikt dan de gewone affectieve banden en die voldoende blijkt uit de feiten met uw broer en zijn gezin, niet aan. Uit uw administratief dossier blijkt evenmin dat u in België afhankelijk zou zijn hem. Het gegeven dat hij u bezocht in de gevangenis tijdens uw vorige detentie van 05.06.2018 tot 28.05.2019, wijst op zich ook nog niet op een bijzondere afhankelijkheidsband die verder reikt dan de normale affectieve banden. Een schending van artikel 8 EVRM met betrekking tot hem is dan ook niet aannemelijk gemaakt. Uw familieleden in België kunnen contact met u onderhouden middels (korte) bezoeken, zij kunnen België immers vrijelijk in- en uitreizen, en middels moderne communicatiemiddelen. Bovendien kunnen zij u vanuit België steun, bijvoorbeeld financiële steun, bieden bij uw herintegratie in het land waar u zich zal vestigen.

Afsluitend kan opgemerkt worden dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het familie- en gezinsleven hoe dan ook mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, te verzekeren.

U heeft door uw persoonlijk gedrag een ernstige aanslag gepleegd op de openbare orde, de samenleving heeft het recht zich te beschermen tegen iemand die haar regels met voeten treedt en uit is op makkelijk winstbejag door het verspreiden van illegale drugs. De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit, is superieur aan de familiale- en gezinsbelangen die u kan doen gelden, er zijn ernstige redenen van openbare orde waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt."

3.8. Verzoekende partij wijst erop dat haar kinderen resp. de leeftijd hebben van 13, 10 en 8 jaar en dat zij steeds in België verbleven hebben alsook hier school lopen. Hun ganse netwerk bevindt zich in België. Nederlands is hun moedertaal. Verzoekende partij stelt zich de vraag of van deze kinderen, gelet op hun leeftijd, redelijkerwijze verwacht kan worden dat zij zomaar hun scholing in Marokko verderzetten zonder enige leerachterstand op te lopen. Verzoekende partij wijst er daarbij nog op dat haar strafeinde voorzien is in 2024. Gelet op de leeftijd die de kinderen dan zullen hebben, kan niet verwacht worden dat zij in Marokko de scholing verder zetten zonder achterstand op te lopen.

Zij stelt dat de door haar gepleegde daden inderdaad doen getuigen van weinig verantwoordelijkheidszin naar de kinderen toe, maar dit maakt niet dat er daardoor minder belang moet worden gehecht aan het welzijn van de kinderen. De beëindiging van haar verblijfsrecht zal voor de kinderen grote emotionele gevolgen hebben. Immers stond zij als vader het meest in voor hun opvoeding nu zij sinds 2017 op invaliditeit stond en haar echtgenote voltijds werkt. Ook in de gevangenis is er nog steeds contact met de kinderen via video-conferentie. Inmiddels zijn ook alle kinderen op de hoogte van het gevangenisverblijf en onderhouden zij contact. Vooral de oudste dochter heeft het emotioneel zeer moeilijk.

Verzoekende partij ontkent voorts niet dat haar echtgenote nog banden heeft met Marokko maar wijst erop dat de banden met België bijzonder groot zijn. Zo verblijft haar echtgenote al 19 jaar in België en is samen met haar ouders naar België gekomen. Zijzelf heeft nooit strafbare feiten gepleegd en is al 15 jaar werkzaam bij het OCMW van Antwerpen. Dergelijke banden vormen dan ook ernstige belemmeringen die een terugkeer naar Marokko bemoeilijken.

Indien het gezin opteert om in België te blijven dan zullen de kinderen enkel contact op afstand kunnen hebben met hun vader. Haar echtgenote zal alleen moeten instaan voor de opvoeding hetgeen ook een financiële impact zal hebben. Verder lijkt de verwerende partij, waar zij stelt dat de echtgenote ook nu alleen al instaat voor de opvoeding, ervan uit te gaan dat verzoekende partij voor geen enkele strafuitvoeringsmodaliteit zal in aanmerking komen. Zelfs zonder legaal verblijf kunnen vreemdelingen immers in aanmerking komen voor strafuitvoeringsmodaliteiten. Door evenwel nu al het verblijf te beëindigen bemoeilijkt de verwerende partij het uitvoeren van strafuitvoeringsmodaliteiten. Zij stelt dat het in het algemeen belang is te werken aan een reclasseringsplan om zo de kans op recidive te minimaliseren. Op deze manier vergemakkelijkt de verwerende partij ook haar bewijslast om aan te tonen dat verzoekende partij een 'actueel gevaar' is voor de openbare orde. Zij stelt verder dat zij inmiddels al een datum ontving van de strafuitvoeringsrechtbank en dat er ook al een maatschappelijke enquête werd afgenomen waarbij voor elke strafuitvoeringsmodaliteit positief werd geadviseerd.

Verzoekende partij argumenteert verder dat de feiten reeds dateren van juli 2017 en zij sindsdien geen nieuwe feiten heeft gepleegd.

Zij is inmiddels 14 jaar gehuwd en heeft al 19 jaar een relatie met haar echtgenote, hiermee werd geen rekening gehouden.

Verzoekende partij stelt geen banden meer te hebben met Marokko. Zij heeft geen contact meer met haar moeder, haar vader is overleden en haar broer woont in België.

Verder is de stelling dat haar echtgenote op de hoogte moet zijn geweest of had moeten zijn van de criminele activiteiten volgens verzoekende partij pure speculatie. Het is niet omdat de rechter van oordeel was dat er een discrepantie was tussen de officiële gezinsinkomsten en de cashverrichtingen dat dit automatisch doet besluiten dat de echtgenote van al deze cashverrichtingen op de hoogte was. Zo werd de verbeurd verklaarde som herleid tot een kleine 22 000 euro. Verwerende partij toont ook helemaal niet aan op welke rekening de cashgelden werden gestort. Verder blijkt ook nergens uit dat het gezin baadde in luxe. Ook het appartement in Marokko werd niet verbeurd verklaard wat wil zeggen dat de rechtbank er niet van overtuigd was dat dit gefinancierd werd met misdaadgeld.

3.9. De Raad stelt vast dat verzoekende partij verschillende keren veroordeeld werd voor drugsfeiten. Zo werd zij niet alleen op 15 maart 2006 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 14 maanden en een geldboete van 1000 euro, voor drugsfeiten gepleegd tussen 30 april 2003 en 17 oktober 2004, maar ook op 19 maart 2020 tot een gevangenisstraf van maar liefst vijf jaar en een geldboete van 24 000 euro, voor drugsfeiten gepleegd tussen 1 juli 2017 en 19 juli 2017. Verzoekende partij werd aldus tweemaal veroordeeld, in 2006 voor cannabis en in 2020 voor cocaïne. De verwerende partij stelt terecht vast dat het gaat om zeer ernstige feiten. Verzoekende partij werd veroordeeld voor het deel te hebben uitgemaakt van een criminele organisatie die zich bezighield met het plannen en organiseren van de invoer van grote partijen cocaïne vanuit Zuid-Amerika via de Antwerpse haven. De verwerende partij stelt niet kennelijk onredelijk vast dat: *“Deze vormen niet alleen een manifeste bedreiging voor de volksgezondheid, maar ook voor de openbare veiligheid. Bij dergelijke transporten zijn immers talrijke personen betrokken, soms met gelijklopende belangen maar regelmatig ook met eigen belangen. Van zodra de invoer van dergelijke grote hoeveelheden misloopt, worden schuldigen gezocht, hetgeen kan leiden tot nieuwe zeer ernstige misdrijven. Deze verdovende middelen vertegenwoordigen dan ook een zeer groot financieel belang zodat het risico bestaat dat deze desnoods op gewelddadige wijze worden gerecupereerd. Bovendien kan illegale trafiek via de haven ook leiden tot pogingen om personen werkzaam in het havengebied of bij de douanes of andere bonafide betrokken (transport) firma's om te kopen of te bedreigen. De criminele organisatie had als direct doel het transport en de invoer van grote partijen cocaïne. Het indirecte doel bestond erin om vermogensvoordelen te verkrijgen, met name grote winsten bekomen uit de illegale handel van cocaïne”* en omschrijft de rol van verzoekende partij in de gehele criminele organisatie als volgt: *“Uw garagebox fungeerde als criminele ontmoetingsplaats waar gesprekken werden gevoerd in aanloop van een concreet plan om cocaïne in te voeren. Het strafdossier wijst erop dat u de voorbereidende handelingen ondernam met het oog op de onwettige, aanmaak, de verkoop, de levering of het zich aanschaffen van verdovende middelen.*

Er was duidelijk sprake van een georganiseerde groepering die de invoer van cocaïne tot doel had, er bestond een duidelijke taakverdeling tussen de verscheidene personen zodat deze activiteiten op het gepaste ogenblik konden worden uitgevoerd. Bovendien was er sprake van een zekere hiërarchie en een duidelijke voorafgaandelijke verdeling van de taken met specialisatie. U had duidelijk de rol als contactpersoon met degenen die de cocaïne dienden uit te halen uit de containers. Bovendien deed u op uw beurt beroep op de zevende medebeklaagde als rechtstreeks contact in de haven.(..)

Het openbaar ministerie begrootte het door u verkregen illegale vermogensvoordeel maar liefst op 78.241,49 euro. Deze raming is gebaseerd op de berekening van de onderzoekers in het financiële synthese proces-verbaal. Het openbaar ministerie merkte op de terechtzitting op dat verkeerdelijk een aankoop prijs voor het appartement in Marokko van 65.000 euro in plaats van 56.000 euro werd weerhouden door de onderzoekers. Het onderzoek toonde aan dat u in de loop van de zogenaamde relevante periode minstens 21.918.65 euro aan cashgelden ter beschikking had waarmee onder meer grote uitgaven werden gedaan (cashaankoop van een voertuig) en cashbedragen die werden getransfereerd naar het buitenland.(..)"

De Raad acht het geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij belangrijk gewicht geeft aan de zware veroordeling die verzoekende partij op 19 maart 2020 heeft opgelopen waarbij genoteerd moet worden dat verzoekende partij niet aan haar proefstuk toe was nu zij reeds in 2006 een veroordeling had opgelopen voor drugsfeiten, toen nog voor cannabis, thans voor de harddrug cocaïne. De Raad wijst er daarbij op dat ook het EHRM reeds gesteld heeft dat wat betreft inbreuken op de drugswetgeving, rekening houdende met de schade die drugs toebrengen aan de bevolking, het Hof erkent dat de nationale autoriteiten een strenge houding aannemen ten aanzien van diegenen die actief bijdragen aan de verspreiding ervan (cfr. EHRM, Veljkovic-Jukic v. Switzerland, 21 oktober 2020, §49; Baghli v. France, no 34374/97, § 48: *"In view of the devastating effects of drugs on people's lives, the Court understands why the authorities show great firmness with regard to those who actively contribute to the spread of this scourge"* eigen vertaling: Gelet op de verwoestende effecten van drugs op het leven van mensen begrijpt het Hof waarom de nationale autoriteiten zich streng tonen ten aanzien van diegenen die actief bijdragen aan de verspreiding ervan; zie ook EHRM, Assem Hassan Ali v. Denmark, 23 januari 2019, "46. The domestic courts attached significant weight to the fact that the applicant had committed a serious drugs crime. As an adult (31 years old), working jointly with others, he had trafficked approximately 1 kg of cocaine from Holland to Denmark in the period from around 28 February 2008 to 4 March 2008, for the purpose of distribution. He was sentenced to five years' imprisonment. As stated, for example, by the District Court in its judgment of 3 June 2013, "his involvement in the case was neither random nor insignificant. On the contrary, the crime was categorised as organised and consequently also characterised by professionalism. Due to its nature, the crime accordingly constitutes a major problem to Danish society" (see paragraph 24 above).

47. The Court reiterates in this respect that it has held, on many previous occasions, that it understands - in view of the devastating effects drugs have on people's lives - why the authorities show great firmness to those who actively contribute to the spread of this scourge (see, among others, Amrollahi v. Denmark, no. 56811/00, § 37, 11 July 2002; Sezen v. the Netherlands, no. 50252/99, § 43, 31 January 2006; A.W. Khan v. the United Kingdom, no. 47486/06, § 40; 12 January 2010; Samsonnikov v. Estonia, cited above, § 89; Savasci v. Germany (dec.), 45971/08, § 27, 19 March 2013; and Salem v. Denmark, cited above, § 66) eigen vertaling: De nationale rechtbanken gaven groot gewicht aan het feit dat de verzoekende partij een serieus drugsdelict had gepleegd. Als volwassene, samenwerkend met anderen, had hij ongeveer 1kg cocaïne van Nederland naar Denemarken vervoerd met het oog op distributie. Hij werd veroordeeld tot vijf jaar gevangenisstraf. (...) zijn betrokkenheid in de zaak was noch willekeurig noch onbelangrijk. In tegendeel, het misdrijf werd gecatalogeerd als georganiseerd en bijgevolg ook gekenmerkt door professionalisme. (...) Het Hof herhaalt dat het reeds in diverse aangelegenheden gesteld heeft dat het begrijpt dat - gelet op de verwoestende effecten van drugs op het leven van mensen - de nationale autoriteiten zich streng tonen ten aanzien van diegenen die actief bijdragen aan het verspreiden ervan (...)).

3.10. Zoals voorts blijkt uit de bestreden beslissing erkent de verwerende partij dat verzoekende partij een gezinsleven in België heeft met haar echtgenote en drie minderjarige kinderen.

Wat haar gezinsleden betreft, worden in de bestreden beslissing twee scenario's belicht: één scenario waarbij de echtgenote van verzoekende partij (die ook van Marokkaanse origine is) en de minderjarige kinderen hun gezinsleven verder zouden ontwikkelen in Marokko, en één scenario waarbij de echtgenote en de kinderen ervoor zouden kiezen in België te blijven. Zoals ook wordt bevestigd in de rechtspraak van het EHRM, spelen de bindingen van de familieleden van verzoekende partij met het land van herkomst en de jonge leeftijd van de kinderen, waardoor zij zich nog kunnen aanpassen aan

nieuwe omstandigheden, een belangrijke rol bij de belangenafweging, waarbij de individuele belangen van verzoekende partij worden afgewogen tegen de ernst van de gepleegde feiten en het belang van de overheid om de samenleving te vrijwaren van inbreuken op de openbare orde (zie EHRM, 10 januari 2017, Salija t. Zwitserland, nr. 55470/10, §44 e. v.).

Verzoekende partij ontkracht met haar betoog in het verzoekschrift dat de banden die haar echtgenote - thans in bezit van de Belgische nationaliteit - met België heeft groter zijn dan haar banden met Marokko geenszins de pertinente vaststellingen dat haar echtgenote, aangezien ze in Marokko geboren is en daar gewoond heeft tot haar vijftiende, nog steeds verondersteld kan worden banden te hebben met dit land en er de taal van spreekt. Er kan aangenomen worden dat aangezien de echtgenote tot haar vijftiende in Marokko heeft gewoond, zij aldaar ook naar school is gegaan en in de taal van het herkomstland werd opgevoed. Verder betwist verzoekende partij ook niet dat haar echtgenote aldaar nog banden heeft, dat zij meermaals terugkeerde voor vakanties in Marokko en dat zij ook daar in het huwelijk is getreden met verzoekende partij. Verder erkent de verwerende partij dat de echtgenote in België is tewerkgesteld en dat zij tijdens haar verblijf banden met België heeft opgebouwd, maar wijst zij er niet kennelijk onredelijk op dat er geen sprake is van onoverkomelijke hinderpalen om zich opnieuw in Marokko te vestigen en aldaar het gezinsleven verder te zetten. Rekening houdende met de Marokkaanse wortels van de echtgenote is het geenszins kennelijk onredelijk vast te stellen dat niet blijkt dat de echtgenote geen (vergelijkbaar) werk zou kunnen vinden in Marokko. Er blijkt ook niet dat de echtgenote de contacten met haar familie in België niet verder kan onderhouden via korte bezoeken of moderne communicatiemiddelen. De Raad wijst erop dat zelfs indien de integratie – door het lange verblijf in België – in Marokko wat moeizamer zou kunnen verlopen, dit niet maakt dat deze integratie onmogelijk is of dat er onoverkomelijke belemmeringen daartoe zouden zijn (cfr. EHRM, Veljkovic-Jukic v. Switzerland, 21 oktober 2020, §55). Waar verzoekende partij nog betoogt dat de verwerende partij geen rekening zou gehouden hebben met het feit dat haar huwelijk al 14 jaar duurt en zij al 19 jaar een relatie heeft met haar echtgenote, ziet de Raad niet in op welke wijze de verwerende partij hiermee geen rekening zou gehouden hebben nu duidelijk blijkt uit de motivering dat de verwerende partij erkent dat verzoekende partij sinds 2006 gehuwd is en dat ze elkaar sinds 1997 kennen. De verwerende partij aanvaardt duidelijk het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven tussen verzoekende partij en haar echtgenote en heeft overwogen waarom dit gezinsleven de beëindiging van het verblijfsrecht van verzoekende partij niet in de weg staat. Verzoekende partij verduidelijkt ook niet op welke wijze geen rekening zou zijn gehouden met het bestaan van de relatie tussen haarzelf en haar echtgenote.

Verzoekende partij meent voorts dat – gelet op de leeftijd van de kinderen, het feit dat ze hier zijn opgegroeid en Nederlands spreken – er van hen niet kan verwacht worden dat zij naar Marokko zouden verhuizen om aldaar het gezinsleven verder te zetten. Zoals evenwel blijkt uit de stukken voorgelegd aan de Raad door de verzoekende partij, meer bepaald stuk 3 – blijkt dat de echtgenote van verzoekende partij naar aanleiding van de maatschappelijke enquête verklaarde dat *“Het Nederlands van dhr. O. (verzoekende partij) (...) niet erg goed (is).”* Bijgevolg kan aangenomen worden, gelet op de Marokkaanse wortels van beide ouders en de vaststelling dat verzoekende partij het Nederlands niet goed spreekt, dat de kinderen thuis de moedertaal hebben meegekregen en dat de communicatie ook voor een deel in die taal geschiedt. De kinderen zijn op het ogenblik van de bestreden beslissing bijna 13, 10 en 8 jaar. De Raad acht het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij – gelet op de Marokkaanse wortels van beide ouders en de vaststelling dat de kinderen minstens beginselen van de moedertaal hebben meegekregen en zij zich dus snel zullen kunnen uitdrukken in die taal – te oordelen dat deze kinderen nog over voldoende aanpassingsvermogen beschikken om zich in Marokko te vestigen en aldaar het gezinsleven verder te zetten. (cfr. EHRM, Veljkovic-Jukic v. Switzerland, 21 oktober 2020, §§ 52 en 55 waarbij het EHRM de beoordeling door de nationale autoriteiten gemaakt niet disproportioneel achtte: *“Quant aux enfants, âgés respectivement de 7, 11 et 13 ans, ils sont encore à un âge où ils peuvent s'adapter à un nouvel environnement (...) eigen vertaling* : Wat betreft de kinderen, resp. 7, 11 en 13 jaar oud, deze zijn van een leeftijd waarop zij zich nog kunnen aanpassen aan een nieuwe omgeving; EHRM, Hamesevic v. Denmark, Application no 25748/15, 16 mei 2017, §§42 en 43; zie ook EHRM, Salija v. Switzerland, 10 april 2017: *“50 (...) While it is not clear to what extent the children knew Albanian, it does not appear arbitrary to accept that the presence of their parents, who both originate from the country, as well as further relatives from their mother's side, would alleviate their difficulties in integrating in “the former Yugoslav Republic of Macedonia”*.” *Eigen vertaling*: Hoewel het niet duidelijk is in welke mate de kinderen de Albanese taal kennen, komt het niet arbitrair voor aan te nemen dat de aanwezigheid van de ouders, beiden afkomstig van het land, en van andere familieleden, de moeilijkheden die de kinderen zouden ondervinden om zich te integreren zullen verlichten). Zoals de verwerende partij ook nog terecht opmerkt in de bestreden beslissing – en geenszins tegengesproken wordt door de verzoekende partij – blijkt ook niet dat de kinderen bijzondere scholing of gespecialiseerd

onderwijs nodig hebben zodat de Raad geen obstakels ontwaart om de scholing verder te zetten in Marokko.

Daarbij bemerkt de Raad nog dat – zoals de verwerende partij heeft opgemerkt in de bestreden beslissing – verzoekende partij en haar echtgenote ook een appartement hebben aangekocht in Marokko en daarvoor maandelijks afbetalen. Ook dit gegeven maakt dat de belemmeringen die de verzoekende partij opwerpt geenszins van die orde zijn om aan te nemen dat verzoekende partij haar gezinsleven niet verder kan zetten in Marokko (cfr. *Hamesevic v. Denmark*, Application no 25748/15, 16 mei 2017, § 43).

Waar verzoekende partij nog betoogt dat haar strafeinde pas voorzien is in 2024 en de kinderen tegen dan respectievelijk 16, 13 en 11 jaar zullen zijn wijst de Raad erop dat verzoekende partij zelf stelt dat het niet uitgesloten is dat er een voorwaardelijke invrijheidstelling kan zijn en zij aldus toch voor 2024 uit de gevangenis komt. Daarenboven moet erop gewezen worden dat de verwerende partij heeft vastgesteld dat de echtgenote ervoor kan opteren om met de kinderen verder in België te verblijven. De beëindiging van het verblijfsrecht van verzoekende partij heeft immers geen invloed op het verblijf van de echtgenote en kinderen in België nu deze allen van Belgische nationaliteit zijn. Zo zij hiervoor zouden opteren, dan blijkt ook niet dat het gezinsleven met verzoekende partij niet kan verdergezet worden via bezoeken en/of moderne communicatiemiddelen (cfr. *J.A. v. Switzerland*, 22 december 2020, §70; *Salija v. Switzerland*, 10 april 2017: “50 (...) Moreover, it has to be noted that the children were not forced to move there, but could have remained in Switzerland with their mother as holders of permanent residence permits and maintained contact with the applicant through visits and means of telecommunication.” Eigen vertaling: Daarenboven worden de kinderen niet gedwongen om te verhuizen maar kunnen zijn samen met hun moeder in Zwitserland verder verblijven aangezien zij verblijfsgerechtigd zijn en kunnen zijn contact onderhouden met de verzoekende partij via bezoeken en communicatiemiddelen). Er blijkt niet dat de echtgenote – die werkzaam is in België en zich thans ook zonder de verzoekende partij moet beredderen inzake het gezin – niet bij machte is om zonder verzoekende partij verder in België met de kinderen te verblijven. Deze vaststelling wordt trouwens ondersteund door het stuk 3 dat verzoekende partij gevoegd heeft aan de synthesememorie en waaruit blijkt dat “*Het gezin kent geen financiële problemen. Mevr. A. (...) heeft wel een afbetalingsregeling lopen met NFI van 100euro/maand voor de veroordeling van haar echtgenoot. Gezien haar werk kan zij goed budgetteren, zij volgt op haar werk de facturen en afbetalingen van OCMW-cliënten op en ook thuis staat zij in voor de financiële kant van het huishouden. Mevr. A. (...) weet van aanpakken (...)*”. De echtgenote kent ook “*de nodige hulpverleningskanalen*”. Uit deze enquête komt eerder naar voren dat de echtgenote van verzoekende partij zelfstandiger is dan verzoekende partij en dat verzoekende partij eerder leunt op haar echtgenote dan omgekeerd. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat het gezin zich in België niet zou kunnen handhaven zonder haar aanwezigheid. Niets belet de verzoekende partij trouwens ook om vanuit Marokko haar gezin in België te ondersteunen op materieel en emotioneel vlak. Gelet op het feit dat contacten tussen het gezin kunnen onderhouden worden via moderne communicatiemiddelen of bezoeken, maakt verzoekende partij ook niet aannemelijk dat de kinderen schade in hun emotionele ontwikkeling zullen ondervinden. Dit nog temeer nu verzoekende partij door haar gevangenisstraf ook al de facto gescheiden is van haar gezin en het gezin zich thans ook zonder de verzoekende partij moet en blijkt te beredderen.

De Raad kan de verzoekende partij ook niet volgen waar zij stelt dat de verwerende partij minder belang zou hechten aan het welzijn van de kinderen omdat de feiten die verzoekende partij gepleegd heeft doen getuigen van weinig verantwoordelijkheidszin naar de kinderen toe. De Raad acht het geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij erop wijst dat verzoekende partij – hoewel vader van nog jonge kinderen – zich er toch toe laat verleiden dergelijke zwaarwichtige drugsfeiten te plegen. Dat dit weinig getuigt van verantwoordelijkheidszin naar haar jonge kinderen toe staat buiten kijf. Het is dan ook de verzoekende partij zelf die weinig oog heeft gehad voor het welzijn van haar kinderen toen zij zich op het criminele pad begaf en had moeten beseffen dat dit een impact kon hebben op de uitoefening van haar gezinsleven, in de eerste plaats door de door haar opgelopen gevangenisstraf waardoor zij thans de facto gescheiden is van haar kinderen. De bestreden beslissing is bijgevolg niet de oorzaak van het feit dat verzoekende partij thans geen grote rol kan meespelen in de opvoeding van haar kinderen doch wel haar eigen criminele gedrag. De verwerende partij heeft zich voorts van haar taak gekweten door na te gaan wat de impact van de beëindiging van het verblijfsrecht van verzoekende partij is op de kinderen, en daarbij, rekening houdende met de specifieke omstandigheden van de zaak, in de eerste plaats vastgesteld heeft dat er geen dermate moeilijke hindernissen zijn om het gezinsleven verder te zetten in Marokko, zo de familie dit zou wensen. Daarnaast heeft de verwerende partij ook vastgesteld dat het gezin van verzoekende partij ervoor kan kiezen om verder in België te verblijven zonder

verzoekende partij en het gezinsleven via bezoeken en moderne communicatiemiddelen kan verderzetten.

Verzoekende partij toont niet met concrete elementen aan dat de ontwikkeling of het evenwicht van de kinderen ernstig zal worden geschaad als gevolg van het feit dat zij niet langer met hen in België kan verblijven en de gezinsbanden via de moderne communicatiemiddelen en bezoeken aan het land waar zij verblijft moeten worden verdergezet. Evenmin toont verzoekende partij aan dat de gemaakte afweging tussen de ernstige redenen van openbare orde die in haren hoofde werden vastgesteld en de elementen die raken aan het gezinsleven en het hoger belang van de kinderen, is aangetast door een onzorgvuldigheid of kennelijke onredelijkheid of het evenredigheidsbeginsel miskent.

3.11. Verzoekende partij is ook in het geheel niet ernstig waar zij betoogt dat de verwerende partij het de verzoekende partij moeilijk tracht te maken om strafuitvoeringsmodaliteiten te bekomen door de bestreden beslissing te treffen. De bestreden beslissing is het gevolg van het criminele gedrag van verzoekende partij en aldus geheel te wijten aan verzoekende partij zelf. De verwerende partij hoeft bij haar beoordeling geenszins rekening te houden met het feit dat de beëindiging van het verblijfsrecht om redenen van openbare orde een impact kan hebben op de beslissingen inzake strafuitvoering. Het argument dat verzoekende partij haar kansen op reclassering ziet vervagen doet geen afbreuk aan de wettigheid van de bestreden beslissing.

De Raad ziet voorts ook niet in dat de verwerende partij door de bestreden beslissing te treffen haar bewijslast inzake het actueel gevaar voor de openbare orde vergemakkelijkt. Immers komt het de verwerende partij toe, wanneer een verblijfsgerechtigde vreemdeling feiten van openbare orde pleegt, aan de hand van die feiten na te gaan of zij door haar gedrag geacht kan worden een actueel gevaar voor de openbare orde uit te maken. De verwerende partij heeft daaromtrent als volgt overwogen: *“Het openbaar ministerie begrootte het door u verkregen illegale vermogensvoordeel maar liefst op 78.241,49 euro. Deze raming is gebaseerd op de berekening van de onderzoekers in het financiële synthese proces-verbaal. Het openbaar ministerie merkte op de terechtzitting op dat verkeerdelijk een aankoop prijs voor het appartement in Marokko van 65.000 euro in plaats van 56.000 euro werd weerhouden door de onderzoekers. Het onderzoek toonde aan dat u in de loop van de zogenaamde relevante periode minstens 21.918.65 euro aan cashgelden ter beschikking had waarmee onder meer grote uitgaven werden gedaan (cashaankoop van een voertuig) en cashbedragen die werden getransfereerd naar het buitenland.*

Uw totale onverschilligheid tegenover de maatschappelijke gevolgen van drugverslaving en drughandel wijst op een gebrek aan normbesef en een gebrek aan respect voor economische, sociale en morele waarden. Het meewerken aan de bevoorrading in harddrugs zonder zich te bekommeren om de desastreuze gevolgen voor afnemers en de maatschappij toont een misdadige ingesteldheid aan.

U handelde uit puur geldgewin. U liet uw persoonlijke verrijking aan de hand van de drugshandel primeren op de schade die deze handel aanricht aan de fysieke en psychische gezondheid van de uiteindelijke afnemers die hopeloos en vaak onomkeerbaar verslaafd geraken en heel hun leven in een neerwaartse spiraal zien terechtkomen.

Het gebruik van illegale drugs, en drugsmisbruik in het algemeen, vormt een groot probleem voor individuele personen, gezinnen en gemeenschappen in Europa. Nog afgezien van de gezondheids- en maatschappelijke implicaties van drugsmisbruik, vormt de markt voor illegale drugs een belangrijk onderdeel van de criminele activiteiten in de Europese samenleving alsook op mondiaal niveau.

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalli t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken, EHRM 10 juli 2003, Bonhebbat t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip ‘ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid’ valt (cf conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: ‘46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in Kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335.

blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens er een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006. § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1939. Calfa. C- 348/96, Jurispr. blz. 1-11. punt 22. en arrest Orfanopoulos en Oliveri. reeds aangehaald, punt 67)."

Uw gebrek aan respect voor de wet wordt verder onderstreept door het feit dat u eveneens 2 veroordelingen door de politierechtbank in verkeerszaken opgelopen hebt in (op 22.01.2010 en op 02.09.2013). Deze feiten zijn ernstig omdat ze getuigen van een totaal gebrek aan verantwoordelijkheidszin in het verkeer en aantonen dat u zich boven de wet verheven voelt. U staat totaal niet stil bij de mogelijke gevolgen van uw handelen. U had 2 maal geen verplichte aansprakelijkheidsverzekering, geen inschrijving van het voertuig, 2 maal geen geldig rijbewijs, geen technische controle en u verloor het recht tot sturen omdat u dronken was en waarbij u weigerde zich te onderwerpen aan de ademtest of, zonder wettige reden, aan het afnemen van een bloedmonster. U lijkt een leven te leiden waarbij u op geen enkele wijze rekening houdt met derden. U staat duidelijk niet stil bij het risico waaraan u andere weggebruikers blootstelt door uw roekeloos gedrag. U trekt geen lessen uit deze veroordelingen en u blijkt de ernst van uw daden niet in te zien, noch schijnt u te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is.

Gelet op het zeer lucratief karakter, het grootschalig en internationaal karakter en gelet op uw strafrechtelijk verleden is het gevaar op recidive zonder meer aanwezig. Uit uw persoonlijk handelen, komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen.

Het slaat vast dat uw zucht naar gemakkelijk en grof geldgewin, ten koste van de fysieke en psychische gezondheid van de gebruikers, wijzen op een gevaarlijke en asociale ingesteldheid, die de openbare veiligheid ernstig in het gedrang brengt. Ingevolge de ernst van de door u gepleegde feiten kan geconcludeerd worden dat u een ernstig gevaar kan betekenen voor de volksgezondheid evenals voor de handhaving van de openbare orde. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving.

Gelet op de bijzondere ernst van de feiten, het deel uitmaken van een criminele organisatie, uw rol binnen de organisatie en uw persoonlijkheid, kan er legitiem afgeleid worden dat u een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt. Uit voorgaande blijkt dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de openbare orde en ter preventie van strafbare feiten."

Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Naast voldoende ernstig en werkelijk, dient deze bedreiging ook actueel te zijn. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het is aan de nationale overheden, in casu de verwerende partij, om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten. De verwerende partij moet derhalve haar besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier. Hierbij weze opgemerkt "dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde" (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77 Bouchereau, pt. 29). In deze zin heeft ook het EHRM geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A. v. Verenigd Koninkrijk, §63).

Zoals duidelijk blijkt is verzoekende partij al tweemaal veroordeeld voor drugsfeiten. Het is duidelijk dat verzoekende partij geen lering heeft getrokken uit haar eerste veroordeling dienaangaande nu dit haar niet tegengehouden heeft om deel te gaan uitmaken van een criminele organisatie die zich bezighield met invoer van grote partijen cocaïne vanuit Zuid-Amerika via de Antwerpse haven. De Raad kan de verwerende partij dan ook volgen in haar beoordeling dat verzoekende partij zich laat verleiden door het zeer lucratieve karakter van dergelijke activiteiten, dit ten koste van de fysieke en psychische gezondheid van de gebruikers. Dit wijst duidelijk op een gevaarlijke criminele ingesteldheid zodat zij door haar gedrag geacht kan worden een actueel gevaar te vormen voor de openbare orde.

Waar verzoekende partij erop wijst dat in de maatschappelijke enquête die werd afgenomen gunstig geadviseerd wordt wat betreft strafuitvoeringsmodaliteiten, wijst de Raad erop dat nergens uit deze enquête blijkt dat de kans op recidive onbestaande is. Wat wel blijkt uit deze enquête is dat blijkens de verklaringen van de echtgenote verzoekende partij meent dat *“hij (...) zich (heeft) laten gebruiken”* wat erop neerkomt dat de verzoekende partij haar verantwoordelijkheid in de gepleegde feiten lijkt te ontkennen, minstens te minimaliseren, hetgeen van weinig schuldinzicht getuigt. Dit alles nog temeer verzoekende partij bezwaarlijk kan stellen niet te weten waarmee zij zich in liet aangezien zij al eens in het verleden was veroordeeld voor drugsfeiten. Dergelijke vaststellingen dragen alleen maar bij aan de bevinding van de verwerende partij dat verzoekende partij door haar gedrag nog steeds geacht kan worden een gevaar te vormen voor de maatschappij.

Verzoekende partij stelt dat de feiten dateren van juli 2017 en zij sindsdien geen feiten meer heeft gepleegd, maar de Raad wijst erop dat verzoekende partij eraan voorbijgaat dat zij reeds op 5 juni 2018 van haar vrijheid werd beroofd en pas op 28 mei 2019 weer werd vrijgelaten onder voorwaarden, hetgeen het plegen van nieuwe feiten bemoeilijkt. Verder blijkt dat zij op 16 mei 2020 aangehouden werd wegens de op 19 maart 2020 opgelopen veroordeling en zij sindsdien in de gevangenis verblijft. Verzoekende partij maakt met haar betoog geenszins aannemelijk dat aangezien de feiten dateren van juli 2017, de verwerende partij een kennelijke onredelijke beoordeling heeft gemaakt of onzorgvuldig tewerk is gegaan in haar besluitvormingsproces.

3.12. Waar verzoekende partij nog stelt geen banden meer te hebben met Marokko wijst de Raad erop dat de verwerende partij als volgt heeft vastgesteld: *“Op 30.09.2007 kwam u naar België met een visum D - gezinshereniging. Voordien verbleef u reeds een periode illegaal in op het grondgebied en u werd op 17.10.2006 gerepatrieerd naar Tanger. U was bijna 26 jaar oud toen u op legale basis aankwam op het grondgebied. Thans bent u bijna 39 jaar oud.*

Het wordt niet betwist dat het beëindigen van uw verblijf con inmenging vormt in uw privéleven gezien de duur van uw verblijf in België. De omstandigheid dat u op 26 jarige leeftijd legaal in België aangekomen bent, waardoor u een band hebt opgebouwd met België, is als zodanig geen bijzondere omstandigheid. Het is inherent aan een langdurig verblijf dat hier, behalve de familiebanden, ook sociale en culturele banden zijn. Het is begrijpelijk dat u tijdens uw verblijf in België vriendschappen hebt opgebouwd en dat uw sociale leven zich hier afspeelt. Dit betekent echter niet dat er niet van u gevergd zou kunnen worden dat u, nadat uw recht op verblijf beëindigd werd, terug zou keren naar uw herkomstland dan wel een derde land.

Uit niets blijkt dat do banden die u met België opgebouwd hebt van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. Meer nog, het lijkt duidelijk dat uw gedrag, dat een ernstige verstoring van de openbare orde vormt, blijk geeft van de afwezigheid van de wil om werkelijk te integreren in de samenleving waarbinnen u zich ophoudt en waarvan u zo totaal en consequent bepaalde fundamentele waarden heeft miskend. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten. Gelet op uw zucht naar gemakkelijk en grof geldgewin en uw deelname aan een criminele organisatie, kan het risico dat u ook in toekomst nog strafbare feiten zal plegen, niet worden genegeerd.

Er is niet gebleken dat u geen enkele binding meer zou hebben met het land van herkomst, noch dat er omstandigheden zouden zijn op grond waarvan een terugkeer naar uw land van herkomst niet verwacht zou mogen worden. U kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben. U verklaarde in uw hoorrecht geen contact meer te hebben met uw moeder. Dit contact kan desgewenst weer aangehaald worden wanneer u zich daar zou vestigen. U vermeldde verder enkel uw broer O. B. O. A. (...) die woonachtig is in België. Nochtans blijkt uit uw administratief dossier dat u uit een gezin komt van 3 zonen en 2 dochters, waarvan u het middelste kind bent. Op uw broer O. B. O. A. (...) na, zouden al deze gezinsleden woonachtig zijn in Marokko. U zou er dus mogelijkerwijze toch nog familie en/of vrienden hebben die u tijdelijk zouden kunnen opvangen tot u weer een eigen bestaan opgebouwd heeft. Zelfs indien u er geen familie meer zou hebben, bent u hoe dan ook een

volwassen man die zelfs zonder resterende familie in staat zou moeten zijn elders opnieuw een leven op te bouwen. U heeft er het grootste deel van uw leven verbleven en u spreekt de taal. Uit het vonnis d.d. 19.03.2020 blijkt dat u er een appartement heeft aangekocht voor 56.000 euro. Dit bevestigt eveneens het bestaan van banden met uw herkomstland.

Het contact met vrienden en kennissen in België kan u onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en indien zij dat wensen, zouden zij u in uw thuisland dan wel elders kunnen komen bezoeken. Daarnaast kunnen zij u ook vanuit België ondersteunen bij uw herintegratie in uw thuisland dan wel in een derde land.

Dat u inspanningen geleverd heeft om de Nederlandse taal te leren en een inburgeringsattest behaalde, is niet meer dan normaal en op zich geen buitengewone omstandigheid. Alle vreemde nieuwkomers die voor het eerst ingeschreven zijn in het Rijksregister met een verblijfstitel voor meer dan drie maanden en die in een Vlaamse gemeente wonen, zijn verplicht een inburgeringstraject te volgen.

Het gegeven dat u in het verleden in België gewerkt hebt, doet niets af aan het feit dat u een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. Verder tonen de gepleegde strafbare feiten een hunker naar snel winstbejag aan. Gelet en de feiten blijkt het niet uw intentie om (enkel) een eerlijke en stabiele job uit te oefenen met respect voor de regels van het gastland, u bleek immers niet tevreden met wat u op legale wijze verdiende en vulde dit aan met de opbrengsten uit de internationale drugstrafiek. U bracht een attest aan van het RIZIV ('Kennisgeving van de erkenning van de staat van invaliditeit'), waaruit blijkt dat de Geneeskundige Raad voor Invaliditeit op 28.03.2019 besliste om u vanaf 12.03.2019 arbeidsongeschikt te erkennen. Uw echtgenote stuurde op 06.08.2020 via e-mail een invaliditeitsverklaring van de Landsbond van Liberale Mutualiteiten d.d. 12.06.2020 door waarin staat dat u volgens de criteria bepaald in artikel 100 § 1 van de gecoördineerde wet van 14.07.194. als invalide +66% arbeidsongeschikt erkend bent van 12.03.2019 tot 31.01.2021. Nochtans kan opgemerkt worden dat wat uw tewerkstelling in de gevangenis betreft, u wel sinds 15.07.2020 op de wachtlijst staat voor zwaar werk waarvoor u op 07.07.2020 medisch werd goedgekeurd door de geneesheer. Uit niks blijkt dat u niet opnieuw toegang zou kunnen hebben tot de arbeidsmarkt in Marokko. U kan er steeds aangepast werk zoeken. Zoals reeds uiteengezet, blijft het risico dat u opnieuw contact opneemt met uw contacten in het drugs milieu reëel, aangezien drugstrafiek nu eenmaal veel lucratiever is dan werken als arbeider, en aangezien u in het verleden reeds bewezen heeft dat u graag snel en veel geld verdient.

Hoe dan ook, de bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van uw recht op de eerbiediging van uw privéleven.

U hebt geen elementen aangebracht met betrekking tot uw gezondheidstoestand die onderhavige beslissing zouden kunnen beïnvloeden. Uw invaliditeit wordt niet aangehaald als reden waarom u niet zou kunnen terugkeren naar uw thuisland en op de vraag of u een ziekte zou hebben die u belemmert te reizen of terug te keren naar uw herkomstland, antwoordt u negatief." (eigen onderlijning).

Verzoekende partij ontkent niet dat zij pas op 26-jarige leeftijd op legale wijze naar België is gekomen en zij thans 39 jaar is waardoor een legaal verblijf van 13 jaar op het Belgische grondgebied blijkt. Verzoekende partij die aldus is opgegroeid in Marokko en de taal spreekt, kan aldus redelijkerwijze geacht worden nog banden te hebben met het herkomstland. Bovendien blijkt uit het standaardverslag van de FOD Justitie, Directoraat-generaal EPI Penitentiaire inrichtingen, Psychosociale dienst, opgemaakt door maatschappelijk assistent S.R. dat verzoekende partij heeft aangegeven geboren te zijn in Marokko in een gezin met drie zonen en twee dochters waarvan verzoekende partij het middelste kind is. Haar vader is steeds werkzaam geweest als zelfstandig garagist en haar moeder stond in voor het huishouden. Het gezin kende een harmonieus en comfortabel leven. Verder wordt gesteld: "Tot op heden worden er positieve familiale banden onderhouden. Op 1 broer na, die eveneens naar België emigreerde, zijn al de gezinsleden woonachtig te Marokko." Het thans ontwikkelde betoog in het verzoekschrift dat verzoekende partij geen familiale banden meer zou hebben in Marokko is dan ook volledig in strijd met voorgaande en kan geen afbreuk doen aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat: "U verklaarde in uw hoorrecht geen contact meer te hebben met uw moeder. Dit contact kan desgewenst weer aangehaald worden wanneer u zich daar zou vestigen. U vermeldde verder enkel uw broer O. B. O. A. (...) die woonachtig is in België. Nochtans blijkt uit uw administratief dossier dat u uit een gezin komt van 3 zonen en 2 dochters, waarvan u het middelste kind bent. Op uw broer O. B. O. A. (...) na, zouden al deze gezinsleden woonachtig zijn in Marokko. U zou er dus mogelijkerwijze toch nog familie en/of vrienden hebben die u tijdelijk zouden kunnen opvangen tot u weer een eigen bestaan opgebouwd heeft." Daarenboven, zelfs indien verzoekende partij geen familie meer zou hebben in Marokko waarop zij zou kunnen terugvallen, quod non, dan nog gaat zij daarmee voorbij aan de motivering in de bestreden beslissing dat: "Zelfs indien u er geen familie meer zou hebben, bent u hoe dan ook een volwassen man die zelfs zonder resterende familie in staat zou moeten zijn elders opnieuw een leven op te bouwen. U heeft er het grootste deel van uw leven verbleven en u spreekt de taal. Uit het vonnis d.d. 19.03.2020 blijkt dat u er een appartement heeft aangekocht voor 56.000 euro. Dit

bevestigt eveneens het bestaan van banden met uw herkomstland.” (cfr. EHRM, Ndid v. UK, 19 januari 2018, §78: “Whilst accepting that his removal would be difficult, the Upper Tribunal concluded that he was of an age where he could be expected to “stand on his own two feet and make a life for himself” (see paragraphs 28-31 above).” Eigen vertaling: Hoewel de verwijdering moeilijk zal zijn, heeft de betrokkene een leeftijd waarbij verwacht kan worden dat hij op zelfstandige wijze kan leven.). Gelet op het feit dat verzoekende partij is opgegroeid in Marokko, de taal spreekt en er zelfs geïnvesteerd heeft in een appartement, kan redelijkerwijze gesteld worden dat verzoekende partij bij machte is om op zelfstandige wijze een leven op te bouwen in Marokko.

3.13. De vraag of de echtgenote op de hoogte was van de gepleegde feiten doet hier niet ter zake nu de gezinsband en de geboorte van de kinderen zich reeds voordeden voor de meest recent gepleegde feiten (zie EHRM, Yurdear t. Denemarken, Application no. 42517/15, 13 december 2018, overweging 26). De kritiek die de verzoekende partij uit op de motivering dat de echtgenote op de hoogte was of had moeten zijn van de gepleegde feiten, is gericht tegen een overvloedige motivering. Deze kritiek kan geen afbreuk doen aan de pertinente vaststellingen waaruit gebleken is dat het gezinsleven zowel in Marokko als in België van op afstand kan verdergezet worden. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij geen correcte belangenafweging heeft doorgevoerd in de zin van artikel 8 EVRM. De aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

3.14. Verzoekende partij maakt een schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER